

Dr Robert C. Newman, Ewangelie synoptyczne, Wykład 2, Tła międzytestamentowe

© 2024 Robert Newman i Ted Hildebrandt

Zacznijmy od nowa. Podziel się trochę. Może tylko jeden, dwa, trzy lub... Tak, chcesz to zablokować, zanim... Pamiętasz, jak... O, tak, tak.

Dźwięk nie jest... Och. Włączyłem twoje. Włączyłeś to? Czy pamiętasz, że miałeś coś wyłączzonego? Nie, nie, jest ci tam dobrze.

Nie ja tego włączałem. Włącz to, OK. Ja też go nie podłączyłem, więc spójrz na to.

To jest teraz włączone. A to trzeba podłączyć. Och, to się tam podłącza, prawda? Tak.

Och, to tutaj ty... Umieściłeś to na tym samym materiale, co wideo, jak sądzę, prawda? Tam, ok. OK, myślę... W porządku. Jak to? Tak.

Raz, dwa, trzy. Raz, dwa, trzy. Dzień dobry.

Jeśli wolisz, kontynuujemy dwunastoczęściowy kurs poświęcony Ewangeliom synoptycznym. Podczas naszej pierwszej sesji, którą moglibyśmy nazwać Częścią 1, przyjrzelśmy się historycznemu Jezusowi i zasadniczo obejrzelśmy bardzo krótkie szkice, niektóre niechrześcijańskie poglądy na temat Jezusa, a następnie niektóre uznane historyczne poglądy na Jezusa, które w zasadzie kategorię liberalizmu teologicznego tego czy innego rodzaju. A na koniec wskazałem, dokąd to zmierza, przyjrzałem się trochę argumentom używanym na poparcie takiego stanowiska przeciwko cudom, a następnie próbowałem na nie odpowiedzieć.

Przechodzimy teraz do drugiej części, nieco odmiennej, ale też istotnej dla całej sprawy Ewangelii synoptycznych, a mianowicie spojrzenia na żydowskie podłoże Nowego Testamentu. Aby zrozumieć Nowy Testament, zwłaszcza Ewangelie, przydatna jest duża wiedza o Starym Testamencie, ale przydatna jest także wiedza o tym, co wydarzyło się w ciągu czterech stuleci, które oddzielają koniec narracji Starego Testamentu od początku narrację Nowego Testamentu. To właśnie temu drugiemu chcemy się tutaj przyjrzeć, zwanemu w kręgach chrześcijańskich Okresem Międzytestamentowym, ale, co rozumiałe, w kręgach żydowskich nie nazywa się go Okresem Międzytestamentowym.

Zwykle nazywają to okresem Drugiej Świątyni. Dlatego chcielibyśmy najpierw pomyśleć trochę o starożytnych źródłach informacji, jakie posiadamy na temat okresu międzytestamentowego. Przede wszystkim mamy w Starym Testamencie kilka prognostycznych fragmentów, do których wrócę za kilka minut i przyjrze się pogładowi Daniela na ten okres, naszkicowanemu w oparciu o obraz, który Daniel

widzi w Daniela, rozdział 2, a następnie sen Nabuchodonozora o dzikich bestiach z rozdziału 7, tak sędzę.

Poza tym mamy pewne pisma religijne Żydów, głównie z okresu międzytestamentowego, które nazywamy apokryfami i pseudopigrafami Starego Testamentu. Zostały one zaakceptowane przez niektóre kościoły chrześcijańskie jako część Biblii, Kościoła rzymskokatolickiego i greckokatolickiego Kościoła prawosławnego, z wyjątkiem materiału, który nazywamy apokryfami Starego Testamentu, a niektóre mniejsze kościoły regionalne, Kościół etiopski i tym podobne, zaakceptowały niektóre z nich. drugi materiał, który obecnie nazywamy Pseudepigrafą Starego Testamentu. Tak więc pisma religijne Żydów, głównie z okresu międzytestamentowego, choć nie wierzymy, że są to pisma natchnione, dają nam pewien wgląd w kulturę, idee religijne niektórych sekt i niektórych Biblijną interpretacja tego okresu i tak byłaby pomocna w tym kierunku.

Poza tym mamy dwóch pisarzy, których znamy z nazwiska i przybliżonych dat, które dostarczają nam informacji o tym okresie, a mianowicie Filona z Aleksandrii, urodzonego prawdopodobnie około 20 roku p.n.e. i żyjącego po 40 roku naszej ery, Żyda mieszkającego w dużej greckiej miasto w północnej delcie Nilu zwane Aleksandrią. Ten konkretny Żyd, którego nazywamy Żydem hellenistycznym, przyjął znaczną część kultury greckiej. Studiował filozofię grecką, a mimo to starał się dochować wierności także Biblii, starał się więc łączyć Stary Testament z wybranymi ideami filozofii greckiej.

Widzimy tam pewne częściowe przystosowanie się do hellenizmu. Na swoim stanowisku mówi o ludziach, którzy akomodowali się znacznie silniej niż on. Miał tendencję do alegoryzacji wielu praw, ale uważał, że należy ich przestrzegać, podczas gdy byli inni hellenistyczni Żydzi, którzy uważali, że po alegoryzacji praw nie trzeba ich przestrzegać, dosłownie.

Byłby więc umiarkowanym hellenistą, jeśli wolisz. Idąc od niego na północ, w kierunku Jerozolimy, mamy pojedynczego Józefa Flawiusza, często znanego jako Józef Flawiusz, chociaż takie jest jego łacińskie imię. Urodził się w 37 r. n.e. i żył jakiś czas po 100 r. n.e.

Byłby mniej zhellenizowany. Był Żydem zaangażowanym po obu stronach wojny żydowskiej w latach 66-73, buntu przeciwko Rzymowi, który miał raczej katastrofalne skutki. Zaczynał po stronie żydowskiej, chociaż odwiedził już Rzym wcześniej i być może nie był zbyt optymistyczny co do szans Żydów w starciu z Rzymem.

Ale kiedy on, jako generał obrony Galilei, został otoczony w mieście Jodapata przez armię rzymską, on i kilku innych ukryli się i ciągnęli słomki, kto kogo zabije. Zamierzali popełnić samobójstwo. Jakimś sposobem Józef Flawiusz skończył z najlepszą lub

prawie najlepszą słomą i przekonał jeszcze jednego gościa, który wtedy jeszcze żył, że powinni oddać się Żydom, oddać się Rzymianom.

Kiedy to zrobili – powiedział Józef Flawiusz – mam wiadomość od Boga dla rzymskiego generała Wespazjana. A kiedy Wespazjan go usłyszał, Józef Flawiusz powiedział: Bóg mi powiedział, że będziesz cesarzem Rzymu. Cóż, Wespazjan trzymał Józefa Flawiusza przy życiu, aby zobaczyć, czy okaże się to prawdą, czy nie, i być może wpłynęły na niego również przepowiednie Józefa Flawiusza, i oto, dzięki własnemu dziełu, faktycznie został cesarzem w ciągu najbliższych dwóch, trzech lat.

I tak Józef Flawiusz, który stał się niewolnikiem i został pojmany i mógł zostać skazany na śmierć, a w przeciwnym razie prawdopodobnie zostałby skazany na śmierć, został teraz wyzwolencem i uwolniony, a w ciągu około dziesięciu lat później uspokoił swojego patrona, Wespazjana, pisząc historię wojny żydowskiej. Tak więc, pisząc około 80-kilku lat naszej ery, napisał Wojnę żydowską. A potem, około 25 lat później, napisał dzieło zatytułowane Starożytności Żydów.

Wojna żydowska Józefa Flawiusza zaczyna się mniej więcej w czasach Aleksandra, a następnie trwa do końca wojny żydowskiej, a Starożytności sięgają aż do Księgi Rodzaju, w pewnym sensie opowiadają Stary Testament z pewnymi dodatkami tu i ówdzie i docierają do wybuch wojny żydowskiej. Istnieją więc dwa bardzo ważne pisma, oba dotyczące okresu międzytestamentowego. Oprócz przepowiadających fragmentów Starego Testamentu, Apokryfów i Pseudepigrafów, Filona i Józefa Flawiusza, mamy także bardzo słynne Zwoje znad Morza Martwego, czyli literaturę napisaną lub skopiowaną przez sektę, która miała jedną z głównych siedzib, przynajmniej ważne obozowisko, jeśli jak chcesz, z ich grupy w miejscu, które nazywamy Qumran, jakieś 20 mil na południowy wschód od Jerozolimy, mniej więcej tak.

Uważamy, że byli to prawdopodobnie jacyś esseńczycy, którzy wydawali się do siebie pasować pod wieloma, wieloma względami, i oczywiście duża część tego, co tam mamy, to w zasadzie zachowane przez nich kopie Pisma Świętego, a niektóre, zatem niektóre mamy bardzo najwcześniejsze kopie różnych ksiąg Biblii w języku hebrajskim, ale także część ich własnej literatury, a także literaturę, która mogła być ich własną lub nie. Niektóre Pseudepigrafy Starego Testamentu, zarówno Enoch, jak i Jubileusz, i tak zostały tam znalezione fragmentarycznie w języku hebrajskim. Zatem ich własna literatura przynajmniej dostarcza nam informacji o tej konkretnej sekcji, o tym, jak interpretowała Biblię i tym podobnych rzeczach.

Z późniejszego okresu, zaczynającego się około 200 r. i trwającego mniej więcej do 600 r., mamy literaturę rabiniczną, która jest spisem tego, co moglibyśmy uważać za tradycję rabinów, tradycję faryzeuszy, a nawet tego rodzaju rzeczy, o których mówi Jezus, ale które prawdopodobnie są w całości ustne podczas posługi Jezusa, ale zostały spisane w najwcześniejszej części: Miszna, około 200 r. n.e. i Talmudy, jeden

około 400 r. i jeden około 550. To wszystko są kompilacje, jeśli wolisz, ustnej tradycji rabinów, a potem trochę tłumaczeń biblijnych, parafraz, komentarzy itp., Midraszów. Zatem te informacje również dostarczają nam ważnych informacji.

Oto więc nasze podstawowe starożytne źródła informacji o okresie międzytestamentowym. Chcemy teraz przejść dalej, aby szybko rzucić okiem na przegląd tego okresu dokonany przez Daniela, ponieważ wykorzystamy to jako część naszego sposobu ustrukturyzowania naszej dyskusji na temat okresu międzytestamentowego. W drugim rozdziale Księgi Daniela Daniel otrzymuje wizję dziwnego posągu.

Jest to posąg, który w wersecie 32 opisany jest jako mający głowę ze złota, a jego pierś i ramiona, lub górną część tułowia, jeśli wolisz, w wersecie 32 opisano, że jest wykonany ze srebra, a jego brzuch i boki są w kolorze ten sam werseł opisany jako wykonany z brązu, ma nogi z żelaza, werseł 33, a następnie jego stopy są częściowo z żelaza, częściowo z gliny, werseł 33. Następnie działanie, które widzimy na tym, po opisie tego obrazu, mamy jedno krótką akcja, podczas której kamień wycięty bez użycia rąk spada i rozbija obraz, a następnie rozciera się na proszek, po czym kamień rośnie i wypełnia całą ziemię. Obraz ten wyjaśniono w rozdziale 2, wersełach 38-45.

W 45 powiedziano nam, że obraz i akcja mówią nam, że coś się wydarzy po czasach Daniela. Następnie, w wersecie 38, złota głowa przedstawia uniwersalne panowanie Nabuchodonozora. W wersecie 39 będzie inne, gorsze królestwo. Może właśnie o to chodzi. W rzeczywistości to słowo znajduje się niżej, więc może to być po prostu fizyczne stwierdzenie, ponieważ znajduje się niżej, ale fakt, że przestawiłeś się ze złota na srebro, które powszechnie jest tańszym metalem niż złoto, może sugerować, że jest on w jakiś sposób gorszy .

Sugeruje to, że głowa ta reprezentuje nie tylko osobiście Nabuchodonozora, ale także całe imperium, jeśli wolisz. Następnie imperium, reprezentowane przez srebro, trzecie królestwo panujące nad całą ziemią, jak powiedziano w wersecie 39, jest reprezentowane przez brąz, czwarte królestwo, mocne jak żelazo, a więc z pewnością ma żelazne nogi, upadnie podążać za tym. A następnie w wersełach 41-43 pojawia się mała uwaga na temat stóp, która nie sugeruje, że jest to piąte królestwo, więc najwyraźniej jest to kontynuacja czwartego, które pasowałyby do żelaznych nóg przechodzących w żelazne i gliniane stopy .

Częściowo jednak mocne, żelazo, częściowo połamane, prawdopodobnie glina, która w tym miejscu przypuszcza się, że jest wypaloną gliną, a nie mokrą gliną. A następnie kamień spadający, rozbijający resztę i rosnący, wyjaśniono w wersecie 44: Bóg ustanowi trwałe królestwo. Raczej równolegle do tego mamy cztery dzikie zwierzęta Daniela w 7. rozdziale Daniela. W rzeczywistości jest to sen, który miał Daniel; drugi, o którym nie wspominałem, był w rzeczywistości snem Nabuchodonozora.

Tutaj grupa zwierząt jest pokazana w rozdziale 7, wersetach 3-14, a następnie kilka dodatkowych szczegółów jest rozproszonych w wyjaśnieniach w wersetach 19, 20, 21-23. Przede wszystkim w wersecie 3 powiedziano nam, że z morza wyjdą różne zwierzęta. Pierwszą z nich jest lew ze skrzydłami orła, ale potem skrzydła orła są wrywane i zwierzę zostaje uniesione w górę, prawdopodobnie na tylnych łapach i otrzymuje ludzkie serce, werset 4. Następnie drugą bestią jest niedźwiedź; jest uniesiony z jednej strony, a ponieważ nie jesteśmy tam, aby to zobaczyć, nie wiem dokładnie, jak to wygląda, może jest tak przechylone czy coś. I gryzie trzy żebra, które znajdują się w jego pysku.

Następnie w wersecie 6 dowiadujemy się, że trzecia bestia to lampart, ale jest to dziwny osobnik; ma cztery skrzydła i cztery głowy. A następnie w wersetach 7 i 8, a następnie w dalszych wyjaśnieniach, powiedziano nam o czwartej strasznej bestii z żelaznymi zębami i brązowymi pazurami i dziesięcioma rogami, a potem wyłania się jedenasty róg i ryczy przeciwko ziemi. święci. W wersetach od 9 do 14 powiedziano nam, że przychodzi Przedwieczny, najwyraźniej obraz Boga, i że ustawiane są trony, a czwarta bestia zostaje zniszczona, a jej władza zostaje przekazana komuś podobnemu do syna człowieczego który przychodzi i staje przed Przedwiecznym.

I otrzymał wieczne, uniwersalne królestwo. W wersetach od 17 do 26 zwierzęta są wyjaśnione, ale bardzo szybko. W wersecie 17 powiedziano nam, że cztery bestie reprezentują czterech królów, którzy powstaną z ziemi, a w miarę kontynuowania dyskusji staje się jasne, że królowie i królestwa są używane zamiennie. Zatem czwarte królestwo jest przedstawione jako różniące się od pozostałych i powiedziano nam, że jego rogi reprezentują królów, a jedenasty róg męczy świętych przez czas, czasy i pół czasu, przypuszczalnie trzy i pół razy.

Jest pewna dyskusja na ten temat. A potem Syn Człowieczy otrzyma królestwo itd., gdzie jest wyjaśnione, że święci przejmą królestwo i posiadają je na zawsze. Cóż, to są dwie wizje, jeśli wolisz, z rozdziałów 2 i 7 Księgi Daniela.

Ogólna interpretacja na przestrzeni wieków, choć została nieco zmodyfikowana przez teologiczny liberalizm w ciągu ostatnich kilku stuleci, jest taka, że przedstawione królestwa to Babilon, który działał od około 609 r., kiedy Babilończycy zniszczyli królestwo asyryjskie, aż do 539 r., kiedy Cyrus przejął władzę Babilończyków i odnosi sukces ze swoim królestwem, które jest połączonym królestwem jego własnego królestwa, Persji, z Medami, z którymi się połączył, i którzy rządzą Izraelem od 539 do 331 p.n.e., a następnie Grecją od 331 do 30 p.n.e. a następnie Rzym od 30 r. p.n.e. do 476 r. n.e. I tak na obrazie złota głowa przedstawia Babilon, srebrne ramiona i pierś przedstawiają Medo-Persję, brązowy brzuch przedstawia Grecję, żelazne nogi przedstawiają Rzym. W wizji bestii lew ze skrzydłami reprezentuje Babilon, a pomysł stanięcia na nogach i włożenia w niego ludzkiego serca może w rzeczywistości połączyć nas z wydarzeniem, w którym Nabuchodonozor stracił rozum i stał się jak bestia przez jakiś czas, a następnie przywrócono. Niedźwiedź je żeberka i podnosi się

z jednej strony; niektórzy sugerują, że podniesienie się po jednej stronie oznacza fakt, że jego perska strona jest większa niż strona Imperium Medianowego.

Uznałbym to za czystą spekulację, gdyby nie późniejsza wizja, która, jak nam powiedziano, przedstawia Medo-Persję, przedstawia zwierzę z dużym rogiem po jednej stronie i mniejszym rogiem po drugiej. A więc strona perska to wielki róg, więc myślę, że to prawdopodobnie prawda. Za czterogłowy lampart uważa się Grecję, a z późniejszego opisu w ósmym rozdziale Księgi Daniela, którego nie będziemy omawiać, przekonamy się, że tamtejsze królestwo, o którym wyraźnie powiedziano, że to Grecja, jest zwierzę z pojedynczym rogiem na głowie, który jest złamany i zastąpiony czterema rogami.

Zatem przypuszczalnie cztery głowy i cztery skrzydła przedstawiają tutaj czterokrotny podział królestwa, kiedy pierwotne, zjednoczone królestwo zostaje zniszczone, jeśli wolicie. To prawdopodobnie sprawia, że Rzym pozostaje straszliwą dziesięciogłą, a właściwie jedenastogłą, w końcu bestią, i nie będziemy wnikać w ten temat dalej ani w tym momencie wnikać w kwestię twierdzeń liberałów, że stanowią drugą Kingdom Media zastępuje Grecję Persją, a Rzym Grecją, aby ukazać się w okresie Machabeuszów. Nie nasz temat, co? To, co teraz zrobimy, to w naszej dyskusji na temat okresu międzytestamentowego, podzielimy go pod względem tego, kto będzie sprawował kontrolę nad Izraelem w tym czasie.

Cóż, zanim dotrzemy do Między-Testamentu, Babilon jest już poza sceną. Pamiętajcie, że powrót jest przedstawiony u Zachariasza i Aggeusza, a właściwie u Nehemiasza itd., ale mam na myśli proroków Zachariasza i Aggeusza. Zaczniemy więc od Medo-Persji, a potem Palestyny pod rządami Persów lub Medo-Persów, następnie Palestyny pod Grecją, a następnie Palestyny pod Rzymem, z tym wyjątkiem, że jest krótki okres niepodległości od Grecji do Rzymu pod rządami Hasmoneuszy lub Machabeuszy, więc to umieścimy.

Palestyna pod rządami Persów, Palestyna pod rządami Greków, niepodległość Żydów pod rządami Hasmoneuszy, a następnie Palestyna pod rządami Rzymu. Tędy pójdziemy, więc przyjrzyjmy się temu. Zatem naszą następną kategorią będzie Palestyna pod panowaniem Persów, 539–331 p.n.e. Dominacja imperium perskiego zaczyna się wraz z powstaniem Cyrusa, Cyrusa już w 559 r. p.n.e., więc minie 30 lat, zanim uda mu się to osiągnąć, 20 lat, zanim uda mu się udaje mu się podbić Babilon i dziedziczy małe królestwo o nazwie Anszan, które w zasadzie jest Persją, ale potem pokonuje Medów w 550 r., co bardzo niepokoi Babilończyków.

Ówczesny król Nabonidas, który, jak by to powiedzieć, dawał Cyrusowi pod stołem trochę pieniędzy na wsparcie jego buntu przeciwko Medom i próbując osłabić Medów, nagle zdaje sobie sprawę, że Cyrus, pokonawszy Medów, jest teraz większe niebezpieczeństwo niż Medowie. Ale potem Cyrus najpierw przemieszcza się na północny zachód i w 546 r. zajmuje Azję Mniejszą, a następnie wraca i zajmuje

Babilon w 539 r. Jest to więc bardzo szybki szkic powstania Cyrusa; jest o wiele więcej szczegółów, których większości teraz nie pamiętam, ale przestudiowałem.

Wydarzyło się wtedy kilka ważnych rzeczy, jak na przykład wkroczenie Persów do Cesarstwa. Pierwszym z nich jest powrót Żydów pod rządami Cyrusa w latach 539–530 p.n.e. W przeciwieństwie do Asyryjczyków i Babilończyków Cyrus stara się unikać obrażania innych religii.

W przeciwieństwie do Asyryjczyków i Babilończyków Cyrus zdecydował się położyć kres polityce deportacji. Obydwa imperia wpadły na pomysł, że najlepszym sposobem na powstrzymanie poddanego ludu jest deportacja jego ludu i rozproszenie go wśród ludzi posługujących się innymi językami. W ten sposób mieli mniejsze szanse na zorganizowanie buntu. Cóż, Cyrus to zakończył i pozwolił różnym ludziom wrócić na swoje terytoria, jeśli chcieli.

Zatem Żydzi mogą wrócić. Szkic dla nas widzimy w Ezdrasza 1, wersetach 2-4. Niewielu z nich to robi, ale niektórzy tak.

I tak teraz zaczynamy mieć, po raz pierwszy od około 70 lat w tym momencie, tylko około 50 lat, Żydzi wracają teraz do tego, co tutaj nazywamy Palestyną. Nie próbuję wdawać się w debatę palestyńsko-żydowską, ale w zasadzie używam tego jako ogólnego określenia ziemi, a Izrael lub Żydzi jako określenia narodu. Drugą ważną rzeczą, która wydarzyła się wówczas pod rządami Persów, była odbudowa świątyni lub budowa drugiej świątyni w terminologii żydowskiej.

Świątynia Salomona, pierwsza świątynia i ta świątynia, druga świątynia. Cyrus początkowo pozwolił na rozpoczęcie odbudowy, ale potem ją wstrzymano ze względu na sprzeciw sąsiadów. Zobacz szkic tego w Ezdrasza 6 i Ezdrasza 4. Ale potem, kiedy Cyrus umarł, nastąpiło bezkrólewie i pewne walki, aż w końcu Dariusz, Dariusz I, doszedł do władzy w 521 r. i będzie panował do 46 r. , więc dość długi czas panowania.

A ponieważ Żydzi okazali lojalność wobec Dariusza, zamiast się zbuntować, jak zrobiło to wielu innych ludzi, pozwolono im odbudować świątynię. I tak rozpoczęli odbudowę świątyni mniej więcej około roku 520, a świątynia została ukończona około roku 515 pod przewodnictwem proroków Aggeusza i Zachariasza, i w obu przypadkach widać odniesienia do tego. Następnie za namiestnika Zorobabela, który był potomkiem Dawida, i arcykapłana Jeszui, który prawdopodobnie pochodził z linii arcykapłanów,

Mamy więc powrót Żydów, którzy po raz pierwszy od czasów Goodmana wrócili na swoją ziemię. Właściwie to około 70 lat od pierwszej deportacji do pierwszego powrotu i 70 lat od zniszczenia pierwszej świątyni do budowy drugiej. Dlatego w zasadzie niewolę traktuje się jako trwającą 70 lat.

Trzecie wydarzenie o pewnym znaczeniu wśród Żydów, a właściwie dwa wydarzenia, jeśli wolicie, to przebudzenie w Judzie za Ezdrasza i odbudowa murów Jerozolimy za Nehemiasza. Mają one miejsce za panowania perskiego króla Artakserksesa I. Pierwsze z tych wydarzeń już około 4 roku... cóż, Artakserkses zaczyna panować około 465 roku, a Ezdrasz około 458 roku zostaje wysłany z Babilonu z powrotem do Jerozolimy i przywraca lud do przestrzegania prawa za pozwoleniem króla perskiego. A kilka lat później, około 445 r., Nehemiasz, który w tym czasie był podczaszym królewskim, a więc dość kameralnym urzędnikiem na dworze królewskim, jeśli wolisz, został wysłany przez króla perskiego jako namiestnik, aby odbudował mury.

Odbudowa ścian jest dość ważna. Zwykle myślimy o wiosce jak o małym miasteczku, a o mieście jak o dużym mieście, ale w czasach, gdy przed pojawieniem się samolotów, dużej artylerii i tym podobnych rzeczy, różnica między wioską a miastem nie była tak duża; była to fortyfikacja. Zatem wioska może być dość duża, ale jeśli nie jest ufortyfikowana, jest wioską.

Miasto mogło być dość małe, ale jeśli nie było tylko fortem, jeśli było miejscem, w którym mieszkało wielu ludzi i było ufortyfikowane, było to miasto. Zasadniczo Jerozolima ponownie staje się miastem wraz z ukończeniem tam murów miejskich w 445 roku p.n.e. To są więc trzy główne wydarzenia, które nazywamy czterema głównymi wydarzeniami okresu perskiego: pozwolenie Żydom na powrót, pozwolenie na odbudowę miasta, a następnie odbudowa świątyni, a następnie przebudzenie w Judzie i odbudowa ściany.

Innym dość ważnym wydarzeniem, choć nie jesteśmy pewni, kiedy dokładnie to nastąpi, a zatem, jest ono znacznie mniej jasne, jest pojawienie się języka aramejskiego jako znaczącej rzeczy w historii Żydów. Język aramejski istniał już od dawna. Był to stary język tego obszaru, tradycyjnie nazywany po angielsku „Syria”, ale jest to dość mylące w przypadku Syrii i Asyrii.

Zatem hebrajskie słowo to Aram i jest ono również przyjmowane w niektórych kręgach Starego Testamentu. W każdym razie jest to dolina górnego Eufratu. A język był w pobliżu; widzisz wzmiankę o tym, gdy Laban i Jakub się rozstają, budują ten stos kamieni, a Jakub podaje hebrajskie słowo oznaczające stos kamieni, który służy jako świadek, co jest technicznym terminem w języku hebrajskim zwanym galid , podczas gdy najwyraźniej w języku aramejskim tego nie ma.

Jest takie określenie, którego używa się do określenia jagar saha dutha lub coś w tym rodzaju jest używane do przedstawienia tego kamienia świadectwa, tego kopca świadectwa, jeśli wolisz. Cóż, zatem po czasach Jakuba i Labana, czyli około 1800 roku p.n.e., czy jakoś tak, staje się językiem dyplomatycznym starożytnego Bliskiego Wschodu, kiedy Syria podbija cały Żyzny Półksiężyc. Zasadniczo przyjęli aramejski

jako język handlowy na tym obszarze; Kontynuowali to Babilończycy, kontynuowali Persowie itd.

W którymś momencie zostało to przyjęte przez Żydów, a ich najlepsze przypuszczenie jest takie, że podczas wygnania w Babilonie niektórzy Żydzi umieścili się na obszarze, gdzie ludzie wokół nich nie mówili po hebrajsku, a mimo to, i oczywiście, wielu z nich mówiło w swoim ojczystym języku, ale dostępny był ten język handlowy, więc nauczyli się mówić po aramejsku. Z Nehemiasza 8 wersetów 7 i 8 wynika, że wielu Żydów powracających z wygnania babilońskiego w tym momencie, a więc synowie, wnuki, prawnuki itp. ludzi, którzy zostali wygnani, nawet tak naprawdę nie znać już hebrajski. Zatem, gdy Nehemiasz czyta fragment Prawa dotyczący sytuacji tam, w Izraelu, podano pewne tłumaczenie.

Kiedy zbliżamy się do końca okresu międzytestamentowego, zaczyna się uzyskiwać ustne tłumaczenia Starego Testamentu na aramejski, na korzyść osób pełniących nabożeństwa w synagodze, które nie rozumieją hebrajskiego. I przez jakiś czas pozostawało to w ustach ustnych i nazywano je Targumami, od czasownika oznaczającego w zasadzie tłumaczenie, i nadal są używane w czasach Jezusa i faktycznie stały się jednym z głównych języków rabinicznych Talmudy w latach 400 i 550 n.e. To jest język aramejski, i to jest ważne, i który powstał mniej więcej w tym okresie perskim. Inną cechą okresu perskiego lub babilońskiego końca okresu perskiego jest powstanie synagogi.

Synagoga staje się miejscem kultu dla tych, którzy nie mogą uczęszczać do świątyni, i obejmuje modlitwę i studiowanie Biblii, ale nie obejmuje ofiar. Zatem uwielbienie nie jest uwielbieniem bez ofiary. Data pochodzenia jest niejasna.

Powszechnie uważa się, że jest to niewola babilońska, bo wtedy ludzie, którzy nie mieli już świątyni, nie mogli tam chodzić. W Starym Testamencie znajduje się kilka uwag, które sugerują, że w całym kraju istniały miejsca kultu, które nie wydają się być wyżynami, co może sugerować, że już podczas pobytu Izraela w tej ziemi przed niewoli, wiesz, dwa lub trzy dni spacerem od Jerozolimy, a jeśli chcesz się spotkać lub coś oddawać cześć, może jest jakieś lokalne miejsce, w którym możesz zrobić coś takiego. Może więc nawet poprzedzać wygnanie babilońskie.

Nie wiemy. W każdym razie wiemy, że trwało to wzdłuż Drugiej Świątyni. Tak więc Druga Świątynia istniała od 515 r. p.n.e. do 70 r. n.e. i wtedy istniała ta synagoga.

Jeden z fragmentów rabinicznych wspomina, że w Jerozolimie było około 100 synagog. Co się tam dzieje? Cóż, oczywiście, pewnego rodzaju lokalne miejsca wspólnoty. Z różnych uwag, także z Nowego Testamentu, wynika, że niektóre z nich były synagogami dla ludności z poszczególnych regionów.

Synagoga Wyzwoleńców, czyli synagoga ludzi z, wiesz, wracałaby z Antiochii czy coś w tym rodzaju. Cóż, wraz ze zniszczeniem Drugiej Świątyni w 70 r. n.e. po zniszczeniu Drugiej Świątyni ponownie stało się to jedyne miejsce kultu żydowskiego i tak pozostało do dziś. Zatem różne żydowskie miejsca kultu, które widzicie, rozproszone po całym świecie, mimo że w niektórych miejscach można je nazwać świątyniami, w rzeczywistości są tego czy innego rodzaju synagogami.

Cóż, mamy jeszcze jeden temat do powiedzenia kilka słów na temat okresu perskiego, a mianowicie Świątynie Międzytestamentowe. Odbywa się tu odbudowa Świątyni Jerozolimskiej i nazywa się to wśród Żydów, jak mówię, Drugą Świątynią lub Drugą Świątynią Jerozolimską, zbudowaną w 515 r. i zniszczoną przez Rzymian w 70 r. To była Świątynia Prawosławna w tym sensie że przynajmniej wydawało się, że pozostają przy biblijnych poglądach na naturę Boga i tym podobne i w taki czy inny sposób kontynuowali regulacje Mojżeszowe. Jednakże gdzieś po drodze na obszarze, który nazywamy Samarią, powstała świątynia, często nazywana Świątynią na Górze Garizim, ponieważ znajdowała się na jednej z dwóch gór, na których Izraelici co siedem lat uczestniczyli w ceremoniach odnowienia przymierza, jedna grupa miała stanąć na jednej górze, a druga na tej górze i jeden wykrzykiwał błogostawieństwa, a drugi przekleństwa itp.

Data jego budowy jest niepewna, sugeruje okres od 450 r. p.n.e. do 330 r. p.n.e., gdzieś w tym okresie. Został zbudowany przez Samarytan, ale skorzystał z pomocy kapłanów, którzy byli niezadowoleni z tego, co działo się w Jerozolimie i przybyli na północ itp. Został zniszczony przez Hasmoneuszy lub Machabeuszów w 128 r. p.n.e., ale w Nowym Testamencie nadal jest świętym miejscem razy, Jan 4,20. Możecie zobaczyć tę kobietę, która mówi: „Tu, na tej górze, oddajemy cześć” itd.

I tak właśnie było, być może około 30 r. n.e. lub coś w tym rodzaju, a jednak wtedy nadal uważano to za święte i nadal jest ono postrzegane jako święte. Istnieje niewielka grupa Samarytan, która nadal istnieje; Nie znam aktualnych liczb; W przypadku rzeczy, które widziałem z lat 70., ich liczba spadła do kilkuset. Zatem nadal mamy tam zajęcia związane z uwielbieniem, nadal odprawiamy tam nabożeństwo paschalne i nadal składamy tam ofiary.

Zatem nadal składali ofiary z przerwami, przynajmniej w międzyczasie, ale mówimy o jednej ofierze rocznie w porównaniu z co najmniej dwiema ofiarami dziennie w świątyni jerozolimskiej. Oprócz tych dwóch świątyń istnieje świątynia zbudowana w Egipcie, zwykle nazywana Świątynią Elefantyny, dla odróżnienia jej od świątyń położonych dalej na północ w Egipcie. Wydaje się, że zostało założone około 525 roku p.n.e. i trwało do około 390 roku p.n.e. Uważamy, że mamy na ten temat wzmianki, tak naprawdę jedynie z papirusów, które przetrwały z tego okresu.

Myślę, że został zbudowany na korzyść żydowskich żołnierzy, którzy zostali wynajęci jako najemnicy lub być może zniewoleni jako najemnicy przez Persów, kiedy podbili

Egipt. I tak mieszkali tutaj, no cóż, na dole lub na górze, w zależności od tego, czy myślisz o mapie. Na mapie jest południe, ale w górę Nilu, przy pierwszej katarakcie na Nilu, Elefantynie.

Mieszkali tam. Nie wiemy, czy mogli to być uchodźcy z czasów Manassesesa. Istnieją pewne wskazówki, że prawdopodobnie byli politeistami, że nieśli ze sobą pewne problemy, które miały miejsce, co widzimy już u Jeremiasza, gdzie Jeremiasz komentuje, że Żydzi, którzy zabrali go do Egiptu, nadal czcili Królową Niebios.

I najwyraźniej coś takiego ma tutaj miejsce. Wspomniałem o jeszcze jednej świątyni, która faktycznie pochodzi z okresu późniejszego niż perski, ale ponieważ tutaj będziemy omawiać świątynie, wkleimy ją tutaj. To późniejsza Świątynia Leontopolis, również w Egipcie, założona około 160 roku p.n.e., a następnie zniszczona przez Rzymian w 72 roku naszej ery. Została zbudowana w okresie Machabeuszy przez arcykapłana imieniem Oniasz III, którego wyrzucono z kapłaństwa przez Antiocha Epifanesa.

Wrócimy i porozmawiamy o nim później. I tak ten człowiek uciekł do Egiptu i tam prawdopodobnie egipska społeczność żydowska zbudowała świątynię, ale po wojnie żydowskiej Rzymianie nie chcieli żadnych miejsc, które spełniałyby funkcję centrum buntu przeciwko Rzymowi, więc zniszczył to. Cóż, to bardzo szybka wycieczka po Palestynie pod rządami Persów.

Następnie spojrzemy na Palestynę pod panowaniem Greków od około 331 roku p.n.e. do około 160 roku p.n.e. Jest to okres, w którym Machabeusze ostatecznie uzyskują niepodległość od pozostałości Imperium Greckiego. Zaczynamy od Aleksandra, znanego później jako Aleksander Wielki, który panował od około 336 do 329 p.n.e. Był synem macedońskiego władcy o imieniu Filip, a jego ojciec, Filip, został zamordowany, gdy Aleksander miał zaledwie 20 lat, a nie zamordowany przez Aleksandra, a jednak Aleksander w wieku 20 lat miał już pewne doświadczenie jako generał w armii Filipa, więc w ciągu kilku lat udało mu się przejąć kontrolę nad królestwem ojca, a jednym z projektów, jaki miał jego ojciec, był Filip czy Filip przedstawił się jako Grek, mimo że był Macedończykiem, na terytorium na północ od Grecji, podobnie jak Aleksander. Jednym z planów Filipa, który miał na myśli, była zemsta Greków na Persach, którzy najechali mniej więcej sto lat wcześniej, półtora wieku wcześniej.

Kiedy więc Aleksander ponownie przejął kontrolę nad Macedonią i Grecją, w 334 r.pne najechał Azję Mniejszą z zaledwie 35 000 ludzi. Cóż, to brzmi jak dużo ludzi, ale według historyków, kiedy Persowie najechali Grecję półtora wieku temu, było ich ponad milion. Co więc zrobisz z 35 000 ludzi? Cóż, z pewnością jedną z zalet było to, że sami Persowie wrócili do swojego imperium oddalonego o tysiąc mil i mieli wielu żołnierzy w Azji Mniejszej, ale wszyscy byli żołnierzami garnizonowymi rozproszonymi po 50 lub 100 ufortyfikowanych obszarach, więc nie było łatwo zebrać je.

Aleksanderowi udało się w tym roku odnieść zwycięstwo nad rzeką Granicus w zachodniej Azji Mniejszej, co naprawdę otworzyło Azję Mniejszą na przejście kontroli nad tym obszarem. W Azji Mniejszej mieszkało wielu Greków, którzy nie byli zadowoleni z Persów, a mieszkało tam wielu innych ludzi. Persowie nie byli tam rdzenną ludnością.

Tak więc Aleksander mógł uzyskać duże wsparcie po wygraniu tej kluczowej bitwy, a następnie, według Herodota, miał około roku na umocnienie swojej kontroli w Azji Mniejszej, a następnie skierowanie się na wschód. Wierzę, że tak. Legenda głosi, że udał się do miejsca, Gordianu, gdzie stał rydwan z wymyślnym węzłem na trzonie rydwanu, do którego można było zaczepić poprzeczkę, i istniała legenda, że ktokolwiek zdoła rozwiązać ten węzeł, zostanie władcą świat. Cóż, Aleksander bawił się tym przez kilka minut i najwyraźniej nie odniósł sukcesu.

Aleksander nie był przykładem cierpliwości; wyciągnął miecz, przeciął linę i powiedział, kto wie, czy rzeczywiście to powiedział, czy nie. W ten sposób rozwiązuję wszystkie węzły gordyjskie lub coś w tym rodzaju. Cóż, rzeczywiście przybył, aby podbić świat w ówczesnym rozumieniu. Tak więc następna bitwa odbędzie się pod Issos na drugim końcu Azji Mniejszej i do tego czasu Persowie zebrali dużą armię i przybyli, by z nim walczyć. Pod Issos dochodzi do wielkiej bitwy, którą Aleksander zwycięża w spektakularny sposób, otwierając przed nim Syrię, Palestynę i Egipt.

Król perski ledwo ucieka; jego rodzina królewska właściwie nie ucieka; zostali wzięci do niewoli i musieli wracać aż do stolicy Persji, aby ponownie zebrać kolejną armię. Zatem Aleksander ma kilka lat, a potem przyjeżdża i zabiera Palestynę, Egipt i tak dalej. Miał tam miejsce dość interesujący incydent, któremu liberałowie stanowczo zaprzeczają, ale Józef Flawiusz twierdzi, że rzeczywiście zdarzyło się, że Aleksander nie był zbyt zadowolony z Żydów, ponieważ arcykapłan odmówił wysłania mu wojska, gdy zdobywał północną Syrię, ponieważ arcykapłan powiedział, że złożył przysięgę królowi perskiemu, że nie będzie walczył przeciwko królowi perskiemu.

Tak więc Aleksander, niezbyt zadowolony, jechał w tę stronę, a arcykapłan włożył, powiedzmy, szaty wyjściowe, i kazał wszystkim się modlić, i procesja ludzi wyszła na spotkanie Aleksandra. Kiedy Aleksander ich spotkał, Aleksander powiedział, że widział tego człowieka we śnie, gdy był z powrotem w Grecji, i powiedział mu, że powinien go dobrze traktować itp. Następnie, według Józefa Flawiusza, Aleksandrowi pokazano prorocтва Daniela na jego temat.

To oczywiście nie jest popularne w kręgach liberalnych, ponieważ uważa się, że Daniel nie został napisany przez kolejne 150 lat. Ale w każdym razie taka jest historia i nie ma tu żadnych spekulacji, że Aleksander z jakiegoś powodu traktował Żydów bardzo, bardzo dobrze i wcale nie traktował zbyt dobrze otaczających ich ludzi. Więc tu jesteśmy.

Tak czy inaczej, Aleksander w końcu zwycięża po zdobyciu Egiptu. Jest też opowieść o Egipcie, że Aleksander wyrusza do Ammona na pustynię w Egipcie, na zachód od Nilu. Jest tam wyrocznia i ponownie otrzymuje przychylną wyrocznię, że będzie kontrolował świat.

Ile z tych historii jest zatem prawdziwych? Nie mamy wehikułów czasu. Tak czy inaczej, w 331 r., jeśli wolisz, przesunął się teraz w stronę centrum Persji, i doszło do wielkiej bitwy pod Gaugamela, i tutaj armia Aleksandra niszczy armię perską, niszczy imperium perskie, a król perski wyrusza pod osłonę na wschód w kierunku wschodniego krańca swojego imperium, a Aleksander i jego żołnierze podążają za nimi, aż w końcu, tuż zanim go dogonią, ludzie podążający za królem perskim zabijają go i poddają się Aleksandrowi. Aleksander miał urojenia co do imperium, co prawdopodobnie nie jest złym przybliżeniem, i postanowił podbić tyle ziemi, ile mógł, ale w końcu jego żołnierze, kiedy dotarli do tego, co obecnie nazywamy Indiami, powiedzieli dość.

I tak wracają do Babilonu, a Aleksander umiera w Babilonie w wieku 33 lat, podbijając całe to terytorium. Cóż, planem Aleksandra było podbicie jak największej części świata, ale także zmieszanie kultur Wschodu i Zachodu oraz szerzenie greckich idei i postaw i tym podobnych na całym podbitym terytorium, łącznie z językiem greckim. To jest Aleksander.

Cóż, Aleksander nie żyje teraz, w 323 roku, w wieku 33 lat, co prowadzi nas do walki o sukcesję. Syn Aleksandra jest jeszcze dzieckiem, a brat Aleksandra jest niekompetentny psychicznie. Tak więc generałowie Aleksandra łączą siły, aby utrzymać tron dla syna, ale zaczynają ze sobą walczyć, a podczas gdy to wszystko się dzieje, umiera brat, umiera dziecko, a gdy dziecko już nie żyje, wtedy nic nie stoi na przeszkodzie... zwycięzca bierze wszystko, jeśli tylko da się to rozwiązać.

Cóż, to nigdy tak nie wychodzi. Nie ma wystarczająco dominującego zwycięzcy, aby zgarnąć wszystko. Ostatecznie imperium rozpada się na kilka części.

Zwykle liczy się je jako cztery. Lizymach zajął obszar Tracji na północ od Macedonii, Kassander zajął Macedonię, Seleukos duży kawałek, Azję Mniejszą i Mezopotamię, więc, no wiecie, cały duży obszar, a Ptolemeusz zajął Syrię i Egipt. Cóż, dla żydowskiego pochodzenia tylko ci dwaj ostatni, Seleukos na północy i Ptolemeusz na południu, będą ważni.

Tylko ci dwaj w tym czy innym czasie zdominują Izrael. Cóż, to prowadzi nas do dynastii Ptolemeuszy, która istniała aż do 30 roku p.n.e., kiedy Kleopatra popełniła samobójstwo, ale kontrolowała Palestynę jedynie od 301 do 198 p.n.e. Podczas gdy różni generałowie walczą o kontrolę, w pewnym momencie pojawia się piąty generał, którego my o którym tu nie wspominałem, nazywa się Antygon, wygląda na to, że

może wszystko zrozumieć, ale inni generałowie atakują go. Jeśli kiedykolwiek grałeś w grę wojenną Risk, zdajesz sobie sprawę, że czasami trzeba zrobić takie rzeczy, aby uniemożliwić jednej osobie wygranie gry, i to w zasadzie robią generałowie, a kiedy generałowie walczą z Antygonem, Ptolemeusz się zakrada wkracza i zabiera Palestynę.

Ptolemeusz jest znany z dość przychylnego traktowania Żydów, zarówno w Palestynie, jak i Żydów, którzy trafili do Egiptu, ponieważ do tego czasu duża liczba Żydów osiedliła się w Aleksandrii. Zatem tu i ówdzie nadal występują pewne problemy, ale zasadniczo taki jest stan rzeczy, który trwa od nieco ponad wieku, od 301 do 198. Dynastia Seleucydów nie przetrwała tak długo.

W 63 r. p.n.e. przypadło Rzymowi, ale kontrolowała Palestynę od 198 r. p.n.e. do około 160 r. p.n.e. Władców Ptolemeuszy nazywa się niezmiennie Ptolemeuszem, a dzisiejsi historycy nazywają ich Ptolemeuszem I, II, III, IV, V, ale w starożytności, wszyscy mieli drugi przydomek, więc Ptolemeusz Soter, Ptolemeusz Zbawiciel, jeśli kto woli, nie do końca rozumiany w kategoriach chrześcijańskich. Ptolemeusz Grubas, to było inne imię, pewnie nie do jego twarzy, ale różne.

Władcy Seleucydów mieli zwykle dwa lub trzy imiona, które zmieniały się w tę i z powrotem. Jednym z nich jest Seleukos, a drugim Antioch. W długiej serii wojen w końcu doszło do wojen pomiędzy Seleucydami i Ptolemeuszami, a Seleucydzi w końcu odebrali Palestynę od Ptolemeuszy.

A potem przechodzimy do, nie wiem, szóstym, ósmym, dziewiątym władcą Seleucydów jest człowiek zwany Antioch IV, znany lepiej jako Antioch Epifanes. Uważał się za przejaw boga Zeusa. Żydzi nazywali go Antioch Epifanes, wariat lub coś w tym rodzaju, szaleniec.

Tak czy inaczej, faworyzował Żydów hellenistycznych. Zatrzymaj się i cofnij na chwilę. Dynastia Ptolemeuszy kontrolowała Egipt, który składał się głównie z Egipcjan, części Żydów i innych mieszkańców Aleksandrii, a następnie w ogóle Greków.

I nie było tak dużej różnorodności etnicznej, co było ogromnym problemem. Ale w dynastii Ptolemeuszy, w dynastii Seleucydów, która obejmowała wszystkie te różne narodowości przez Azję Mniejszą i w dół rzeki Tygrys-Eufrat, aż do Indii, tak się stało. I tak Seleucydzi, próbując zjednoczyć swoje imperium, próbowali narzucić hellenizm wszystkim ludziom, którzy chcieli współpracować z imperium i stać się bogatymi i tym podobne.

Kiedy więc Antioch IV został władcą Seleucydów, faworyzował frakcję hellenistyczną wśród Żydów w Jerozolimie. I oni, być może do pewnego stopnia się do niego przymilając, chcą ustanowić Jerozolimę miastem hellenistycznym, któremu nazwie się Antiochia. I on na to pozwala.

Cóż, to w zasadzie katastrofa dla ortodoksyjnych Żydów, że coś takiego się wydarzyło. Wrócimy do tego problemu, ponieważ ostatecznie doprowadzi to do buntu Machabeuszy. Około 168 roku p.n.e. Antiocha IV podjęto próbę zniesienia judaizmu.

O tym wszystkim porozmawiamy w następnej sekcji. Cóż, to trochę o walkach wewnętrznych, które doprowadziły do rozprzestrzenienia się imperium Aleksandra na prawie cały Bliski Wschód. Potem rozpada się na kawałki wraz z jego śmiercią.

A potem walczące z nim części, a szczególnie część północna, Seleucydzi, i walcząca z częścią południową, Ptolemeusze, o kontrolę nad Izraelem, Palestyną, jakkolwiek chcesz to nazwać. Bardzo ważną cechą tego okresu, w odniesieniu do Izraela, pochodzenia żydowskiego, jest hellenizm. Hellenizm pochodzi od greckiego słowa Hellas, które jest grecką nazwą Grecji.

Nasza nazwa, Grecja, pochodzi z łaciny i pochodzi od imienia, które Rzymianie nadali niektórym Grekom żyjącym na dnie włoskiego buta. Nazywali ich Greike. Cóż, nie jestem pewien, jak zakończy się to zakończenie.

Chyba Greikos. Hellenizm oznacza podobny do greckiego. Tak więc jest to nazwa kultury greckiej, która rozwinęła się na wschodzie po Aleksandrze.

Zatem próbą grekizacji kultury syryjskiej, kultury żydowskiej, kultury egipskiej itd. byłoby hellenizm, jeśli wolicie. Cóż, to oczywiście miało znaczący wpływ na judaizm, więc w czasach Nowego Testamentu widzimy Ptolemeusza jako całkowicie zhellenizowanego Żyda, Józefa Flawiusza jako nieco zhellenizowanego Żyda, a byli ludzie dalej niż Filon, jeśli wolisz. Być może wydaje się, że hellenizm znajdował się pod pewnym wpływem judaizmu, co niektórzy kwestionują.

Jedną z cech hellenizmu było to, co historycy religii nazywają synkretyzmem. Pochodzi od greckiego czasownika oznaczającego mieszać. Zatem synkretyzm to miejsce, w którym stykają się dwie, trzy lub cztery religie, a ich idee mieszają się ze sobą.

W każdym razie prawdopodobnie ideą komunistyczną otaczającą nas w ostatniej dekadzie lub stuleciu był ruch New Age, który jest synkretyzmem między chrześcijaństwem a, powiedzmy, buddyzmem lub hinduizmem. Przykładem może być przejęcie elementów każdego z nich. Bardzo wyraźnie widać to dzisiaj w syryjskiej świątyni w Baalbek w Libanie, którą miałem okazję odwiedzić tuż przed tym, jak wszystko się rozpadło w 1975 lub 1976 r., za każdym razem, gdy się rozpadało. Byłem tam w 4. Była to świątynia, która znajdowała się w miejscu kultu Baala i stąd wzięła się nazwa Baalbek, czyli Baal z Doliny Beka.

Ale kiedy przybyli Grecy, bóg Baal został ponownie zidentyfikowany jako Zeus, a potem, kiedy przybyli Rzymianie, bóg Baal Zeus został ponownie zidentyfikowany jako Jowisz itd., więc mieliście tego rodzaju sprawę się dzieje. To prawdopodobnie nawet jest wyjaśnieniem niektórych politeizmów, które można zobaczyć na całym świecie, jest to, że połączyły się dwie kultury, jedna ma główną boginię, druga ma głównego boga, i oni idą na jakiś kompromis czy coś. Nie wiemy.

Nie byliśmy tam z tyłu i nie mamy wehikułów czasu, ale z pewnością coś takiego wydarzyło się w historii. Cóż, to oczywiście spowoduje problem dla Żydów, kiedy hellenizm będzie w Palestynie wpychany w sposób religijny, a z pewnością są ludzie, którzy chcą to zrobić. W Grecji istnieją oczywiście różne szkoły filozoficzne, które zaczęły mieć wpływ także na Wschodzie.

Oczywiście słyszymy o Pawle, który przemawiał na Areopagu w Atenach na Areopagu w Atenach i mówił o epikurejczykach i tym podobnych, a także o stoikach, a Józef Flawiusz jest Filonem, który znajduje się pod wpływem idei stoickich i platońskich, pierwszych chrześcijan, szczególnie wczesnych chrześcijan filozofowie-teolodzy pozostają pod wpływem stoicyzmu i tym podobnych. Nie zamierzam tutaj opisywać tych filozofii, ale wpływ hellenizmu na Wschodzie w dużej mierze polegał na korzyściach politycznych polegających na tym, że gdy następcy Aleksandra zajmą wszystkie te obszary, w zasadzie zamierzają odnowić wiele istniejących miast jak miasta greckie, a w greckim mieście wpływ mieli obywatele. Obywatelami nie byli tylko ludzie mieszkający w mieście, chociaż w ogóle nie musieli tego robić; byli to ludzie, którzy mieli w pewnym sensie prawo do głosowania, mieli prawo sprawować urzędy itp. w mieście, a w mieście było mnóstwo innych ludzi, którzy byli po prostu obcokrajowcami, niewolnikami czy czymś takim tego rodzaju, które były znacznie niższymi poziomami itp.

Tak więc, jeśli jesteś żydowskim chłopcem i chcesz osiągnąć postęp, mieszkasz w Aleksandrii, Antiochii lub czymś w tym rodzaju, pojawi się pokusa, aby przynajmniej przyjąć jakiegokolwiek cechy hellenizmu są potrzebne, aby mogły być akceptowane w społeczeństwie. Widzimy zatem, że to się dzieje. Na przykład rodzina Pawła w jakiś sposób stała się obywatelami rzymskimi i byli już obywatelami Tarsu, więc gdzieś wstecz, kilka pokoleń wstecz, jego rodzina była na tyle ważna, że uzyskała obywatelstwo Tarsu, a następnie obywatelstwo Rzymu.

Być może miało to związek z faktem, że być może istnieli producenci namiotów i że Rzymianie potrzebowali ich do swoich kampanii. Nie mam pojęcia, jak to się mogło stać, ale skutek był taki, że Paweł urodził się obywatelem, podczas gdy oficer wojskowy w Jerozolimie musiał kupić jego obywatelstwo. Oczywiście w tamtym momencie nie było to tak prestiżowe.

Zatem hellenizm jest dość ważny i przekonamy się o tym w związku z całą rewoltą Hasmoneusza. Inną ważną cechą okresu greckiego tutaj, w Izraelu, jest tłumaczenie

Biblii na język grecki, co nazywamy tłumaczeniem Biblii na język grecki w ramach Septuaginty. Wersja powstała prawdopodobnie około 250 roku p.n.e., a więc niecałe sto lat po zajęciu tych terenów przez Aleksandra.

Mamy dzieło, które nazywamy Listem Aristeasa, które pochodzi prawdopodobnie około sto lat później i przedstawia nam historię pochodzenia Septuaginty. Powiedziano nam tutaj, że Ptolemeusz II, drugi władca narodu greckiego w Egipcie, który przejął kontrolę nad Egiptem po śmierci Aleksandra, chciał zbudować największą bibliotekę na świecie. Pozyskał więc tego człowieka na swojego bibliotekarza, a bibliotekarz powiedział mu, że próbują zebrać wszelkiego rodzaju dzieła do umieszczenia w bibliotece, a bibliotekarz powiedział: „No cóż, powinniśmy mieć egzemplarz żydowskiego prawa”.

Najwyraźniej przynajmniej według tej historii nie istniało ono wówczas w Grecji, więc Ptolemeusz sfinansował wysłanie delegatów do Jerozolimy, aby sprowadzili 72 żydowskich starszych, którzy przyjechali do Egiptu i przetłumaczyli prawo. A zatem historia głosi, że rzeczywiście przybyli i przetłumaczyli prawo, w wyniku czego powstało tłumaczenie Septuaginty. Jednak z biegiem czasu historia staje się coraz lepsza, jeśli chcesz.

Niektóre z późniejszych uzupełnień tej historii są takie, że tłumaczenie obejmuje cały Stary Testament, chociaż w rzeczywistości, jak głosi list Aristeasa, nazywa się go prawem żydowskim, co jest trochę skomplikowane, ponieważ termin „prawo” może oznaczać cały Stary Testament, ale może to oznaczać po prostu Torę, Pięcioksiąg, jeśli wolisz. Późniejszym dodatkiem, który z pewnością pojawiłby się w liście Aristeasa, gdyby był prawdziwy, jest to, że tłumacz podzielił się na 36 par i pracował niezależnie, tworząc 36 identycznych wersji historii Starego Testamentu, za którą prawdopodobnie kryje się pogląd, że wiele osób uważało, że samo tłumaczenie jest tłumaczeniem natchnionym. Istnieje pewien sceptycyzm co do szczegółów tej historii, a zwłaszcza późniejszych dodatków, ale ogólna opinia na temat tej historii jest dziś taka, że tłumaczenie na język grecki, które nazywamy Septuagintą, najwyraźniej zostało wykonane w Aleksandrii, gdzie jest to umieszczone w opowieści, i że wydaje się, że Pięcioksiąg, pięć ksiąg Mojżesza, został przetłumaczony jako całość i powstał prawdopodobnie około 250 roku p.n.e., zatem mamy przez cały ten czas dość ujednolicony styl i sposób rozwiązywania różnych kwestii związanych z tłumaczeniem, co nie jest podobnie jest w przypadku wielu innych greckich części Starego Testamentu, jakie mamy.

Zwoje mogły równie dobrze pochodzić z Jerozolimy, podobnie jak tłumacze, co ma związek z pewnymi szczegółami dotyczącymi tekstu Starego Testamentu, takimi jak opracowanie kwestii dotyczących wersji Starego Testamentu na wzór babiloński oraz wersji jerozolimskiej i Wersja samarytańska i tym podobne. A biorąc pod uwagę datę 250, to prawdopodobnie Ptolemeusz II zezwolił na tę pracę i być może udzielił w niej pomocy, więc znowu jesteśmy w sytuacji bez wehikułów czasu, ale wygląda na to, że

przynajmniej istotna część tej historii jest prawdziwa . Tłumaczenie Biblii Septuaginty jest bardzo, bardzo ważne z wielu powodów.

Wydaje się, że jest to najdłuższe tłumaczenie ze wszystkich starożytnych pism znanych w starożytności, co jest dość uderzające. Podaje tekst Starego Testamentu na około sto lat przed najstarszym tekstem hebrajskim, jaki mamy z większości Starego Testamentu. Ustanowiło wzór dla greckich terminów teologicznych używanych w Nowym Testamencie, a także w Starym Testamencie, umieściło Stary Testament w uniwersalnym języku ówczesnego świata śródziemnomorskiego, przynajmniej ówczesnego świata wschodniośródziemnomorskiego, oraz stał się Starym Testamentem wczesnego Kościoła.

Oczywiście , gdy ewangelia rozprzestrzeniła się znacznie poza Izrael, większość ludzi nie była rodzimym użytkownikiem języka hebrajskiego. Czy robimy to na czas? Dobra. Następnie przechodzimy od Palestyny pod rządami Greków do niepodległości Żydów pod rządami Hasmoneuszy w roku 160 p.n.e., przez prawie stulecie do roku 63 p.n.e.

Zaczynamy od Antiochii IV, Epifanii Antiochii i Obrzydliwości Spustoszenia. Antioch IV faktycznie wstąpił na tron, uzurpując sobie tron od swojego nieletniego siostrzeńca w 175 rpn.e. Próbował jeszcze bardziej niż wcześniejsi Seleucydzi, aby zjednoczyć to zróżnicowane imperium za pomocą hellenizmu, więc faworyzował hellenistycznych Żydów w Jerozolimie, a oni ponownie odkryli Jerozolimę jako Antiochię , czyli, jak dzisiaj powiedzielibyśmy, Antiochię.

Usuwa prawosławnego arcykapłana, człowieka o imieniu Oniasz III, na rzecz brata Oniasza, Jazona, który był znacznie bardziej przychylny hellenizmowi, co z pewnością spowodowało pewne problemy, ale nie w porównaniu z tymi problemami, które spowodowały, gdy później zdeponizował Jazona dla Menelaosa, którego nie ma w rodziny arcykapłanów, najwyraźniej kapłana, który przekupił Antiocha, aby objąć ten urząd. Menelaos zaoferował wysoką cenę, ale jak się okazało, jak na ironię, nie był w stanie zebrać pieniędzy, gdy Jason został już obalony i tym podobne. Ale na tym polega niebezpieczeństwo polegania na niezapłaconych łapówkach, jak sądzę.

Tymczasem Antioch wyrusza na wojnę do Egiptu, próbując przejąć kontrolę nad Ptolemeuszową częścią imperium. Antioch, podobnie jak wielu facetów, którzy i tak kontrolują te dwie duże części, miał ochotę przejąć drugą dużą część i zdobyć prawie tak duże imperium, jakie miałby Aleksander. Udaje się więc do Egiptu i wygląda na to, że w 168 roku p.n.e. pokona Ptolemeuszy, gdy pojawią się Rzymianie.

A Rzymianin, który znał Antiocha, może nie z dzieciństwa, ale z lat młodzieńczych, myślę, że obaj byli Antiochem, był wtedy zakładnikiem w Rzymie, przychodzi do Antiocha i mówi: „Senat rzymski mówi, że trzeba się przenieść” wyjdź z Egiptu i wróć do domu. Antioch mówi, że się nad tym zastanowię. Rzymianin wyciąga laskę, rysuje na piasku okrąg wokół Antiocha i mówi: „Stań tam i pomyśl o tym”.

Zatem Antioch wycofuje się i nie jest wtedy szczęśliwy, gdy wychodzi z Egiptu, przerażony, jeśli wolisz, Rzymianami. I dowiaduje się, że w Izraelu trwa bunt, i udaje się w tamte rejony. Mianowicie to Jazon zbuntował się przeciwko Menelaosowi itd. I tak Antioch IV postanawia podjąć próbę zniszczenia judaizmu.

Zabrania obrzezania, zabrania przestrzegania przepisów dotyczących koszernej jedzenia, próbuje zniszczyć Pismo Święte, ponownie poświęca świątynię Zeusowi i uważa się, jak pamiętacie, za przejaw Zeusa, ustawia posąg, który mógł być do niego podobny. Nie mamy żadnych zdjęć posągu i nie wiemy dokładnie, jak wyglądał Antioch. To zapoczątkowuje coś, co nazywamy powstaniem Machabeuszy.

Zatem zwracamy się do powstania Machabeuszy, trwającego od 167 r. p.n.e. do około 134 r. p.n.e. Cóż, Seleucydzi stłumili swój sprzeciw w Izraelu, tak myślą, a rząd, rząd Seleucydów, następnie wysyła funkcjonariuszy, aby przeszukali wszystkie miasta Izraela Judea egzekwująca dekrety Antiocha i nakazująca pogańskie ofiary. Kiedy docierają do małej wioski Modin, jest tam starszy kapłan Mattathias.

Cała wioska zostaje sprowadzona, aby złożyć pogańską ofiarę, a jeden z Żydów we wsi zaczyna składać ofiary, a ten sędziwy ksiądz Mattathias zabija tego faceta. Cóż, byłoby to dość katastrofalne w skutkach, gdyby nie fakt, że jest tam więcej mieszkańców wioski niż urzędnika i jego żołnierzy, więc zabijają urzędnika i żołnierzy, i oczywiście dość szybko wrócą do kwatery głównej, więc Mattathias i jego pięciu dorosłych synów wzywają do zbrojnego oporu i uciekają w góry, do jaskiń itp. To jest geneza buntu.

To prowadzi nas do jednego z synów Matathiasza, Judy. Trzeci syn Mattathiasa miał imię wojskowe, Maccabee, oznaczające młotek lub młotek, coś w rodzaju Stonewall Jackson lub coś w tym rodzaju, Tippecanoe lub jedno z tych wojskowych imion, jakie czasami otrzymują generałowie. Cóż, Juda następnie prowadzi kampanię wojskową i zarządza nią za pomocą technik zasadzek i znając teren w taki sposób, aby Seleucydzi nie zniszczyli kilku armii Seleucydów. Seleucydzi zasadniczo pracują nad gromadzeniem się i nie chcą wysyłać więcej żołnierzy, niż potrzebują, ale zawsze nie doceniają, ilu potrzebują, więc w miarę stopniowego gromadzenia się, Juda odnosi sukces, a gdy Juda zaczyna odnosić sukcesy, coraz więcej Żydów przyłącza się do jego standardów.

Zatem siły Judy rosną wraz z sukcesem i odpowiadają eskalacji Seleucydów. Nazwijmy ich wreszcie Machabeuszami, wyznawcami Judy, którzy zdobywają Jerozolimę, z wyjątkiem cytadeli, głównej twierdzy. Nie sądzę, żeby to była twierdza Antonia, którą można zobaczyć na mapach czasowych Nowego Testamentu, ale jest jej poprzedniczką.

Zdobywają Jerozolimę, umieszczają w cytadeli pozostałych Seleucydów i część Żydów hellenistycznych, oczyszczają świątynię, pamiętając, że przez jakiś czas była tu miejscem kultu Zeusa, i ponownie poświęcają świątynię, czyli w grudniu 2013 r. 164 p.n.e. i tak zapoczątkowano Chanukę, Święto Poświęcenia. Tymczasem Antiochia IV umiera w 163 r., a Lizjasz przejmuje funkcję regenta osoby, która ma zostać królem, gdy podrośnie. Lizjasz wolałby raczej się z tego wycofać, dlatego oferuje warunki pokojowe akceptowalne dla niektórych bardzo pobożnych Żydów jednak nie do Machabeuszów i w ten sposób dzieli opozycję przeciwko sobie. Tak więc zaledwie kilka lat później siły Seleucydów wróciły, a Juda i jego siły, mając znaczną przewagę liczebną, zginęli w bitwie w 160 roku p.n.e.

Cóż, to nie koniec dzieci Mattathias'a. Juda był trzecim synem, a z pięciu pozostało jeszcze dwóch synów. Pozostała dwójka już zmarła.

Jednym z nich jest Jonatan, który będzie władcą Izraela od 160 do 142 r., a drugim Szymon, który będzie władcą od 142 do 134 r. W tym momencie imperium Seleucydów zostało osłabione przez podziały w kwestii sukcesji po Antiochu, tak więc Juda i Szymon z kolei są w stanie dzięki dyplomacji zyskać siłę, aż Juda, ziemia Judei, stanie się praktycznie niepodległa. Okazuje się, że zarówno Jonatan w 142 r. p.n.e., jak i Szymon w 134 r. p.n.e. zostali zamordowani przez przeciwników, jednak dopiero zanim Szymon uzyskał dla swojej rodziny dziedziczne kaptaństwo i panowanie nad Izraelem.

Zatem wraz ze śmiercią Szymona władzę przejmuje jego syn, więc gdy mamy do czynienia z dwiema sprawami ojca z synem, które z rządu rządzą, można to uznać za dynastię. Prawdopodobnie mógłbym to już policzyć od Jonathana, ale dynastia Hasmoneuszy jest zazwyczaj datowana na okres od 134 do 63 roku p.n.e. Pierwszy z nich to syn Szymona, który ma nieco bardziej skomplikowane imię, Jan Hyrcanus i rządził od 134 do 104 roku p.n.e.

Bardzo udany. Dynastia Seleucydów osłabła, a Jan stał się raczej silny militarnie.

Potrafi znacznie rozszerzyć terytorium Judy. Wybiera więc nadmorskie miasta, które od dawna były utracone przez Żydów. Pamiętajcie, że kiedy wrócili z niewoli babilońskiej, w zasadzie osiedlili się na wzgórzach wokół Jerozolimy itp.

Zdobywa więc miasta nadmorskie i zajmuje terytorium Edomitów Idumea na południu i terytorium Samaryjczyków, Samarię na północy. W tym momencie stało się to bardzo znaczącym terytorium. Podczas jego 30-letniego panowania po raz pierwszy u Józefa Flawiusza słyszymy o faryzeuszach i saduceuszach. faryzeusze najwyraźniej początkowo byli przychylni, ale zasugerowali, że nie jest to PC, jeśli wolisz, sugerując, że Jan powinien zrezygnować z najwyższego kaptaństwa, ponieważ jego matka urodziła go, gdy była w niewoli.

Sugestie, czy był on zgodny z prawem, czy nie. Zamiast tego zdecydował się pójść z saduceuszami. Zatem saduceusze w tamtym czasie stali się stroną dominującą i będą nią z przerwami aż do czasów Nowego Testamentu.

Otóż w 104 roku umiera, a jednym z jego synów jest Arystobul i panuje on około roku. Przypuszczam, że zabija też kilku braci, żeby umocnić swoją pozycję na tronie. Obawiam się, że nie jest to rzadkością w tego typu sytuacjach.

I otrzymuje tytuł króla. A więc z Judy jest po prostu generałem, jeśli tak wolisz. Jonathan jest generałem, jeśli wolisz.

Szymon jest nie tylko generałem, ale także arcykapłanem. Chociaż należy do rodziny kapłańskiej, nie należy do linii arcykapłanów, jeśli wolisz. Ale teraz Arystobul przyjmuje tytuł króla, a jego następcą nie rezygnuje z tego tytułu, jeśli chcesz. Ale Arystobul nie trwa długo.

Umrze w ciągu roku ze strachu. Zamordował wszystkich swoich braci z powodu alkoholu i prawdopodobnie jakiejś choroby. Jeden z jego braci wciąż żyje, przebywając w więzieniu, więc kiedy Arystobul umiera, wdowa po Arystobulu uwalnia z więzienia tego brata Aleksandra i wychodzi za niego za mąż.

Tak więc wdowa po Janie Hyrcanusie i brat Jana Hyrcana, Arystobul, stają się parą królewską, jeśli chcesz. Zatem Alexander Jannaeus to imię młodszego brata, który rządził od 102 do 76 roku p.n.e. Kontynuował ekspansję królestwa, aż było prawie tak duże jak królestwo Dawida Salomona.

Dostajemy więc dość potężne lokalne królestwo, które tak naprawdę jest wyrzeźbione z Imperium Seleucydów, które przez cały ten czas się rozpadało. Za jego panowania faryzeusze zbuntowali się przeciwko niemu i wezwali Syryjczyków, którzy byli pozostałością Seleucydów, aby przyszli i pomogli. A Aleksander jest o krok od przegranej, gdy faryzeusze zaczynają się zastanawiać.

Czy naprawdę byłoby lepiej, gdyby Syryjczycy, Seleucydzi, kontrolowali terytorium, aby ponownie uciekli? Cóż, Aleksander wygrywa, ale mimo wszystko ma mieszane uczucia co do faryzeuszy. Tak, gdyby nie wrócili, prawdopodobnie by przegrał, ale gdyby się nie zbuntowali, nigdy nie wpakowałby się w ten problem, więc ukrzyżował grupę faryzeuszy. Otóż zmarł on w 76 roku p.n.e., a jego żona, ta, która była żoną Arystobula, a potem jego żona została królową rządzącą na krótki okres od 75 do 67 roku.

Nazywa się Salome Alexandra i odnosi sukcesy. Ma dwóch synów i nazywają się Hyrcanus II. Jan Hyrcanus byłby Hyrcanusem I i Arystobulem II.

Hyrchanus jest łagodniejszy i starszy z tej dwójki i został mianowany arcykapłanem, ponieważ Salome nie może być arcykapłanem, a Arystobul otrzymuje dowództwo wojskowe. Niestety Arystobul to osoba bardzo, powiedzmy, ambitna i chcąca rządzić. Kiedy w roku 66 zmarła Salome Alexandra, doszliśmy do kluczowego wydarzenia, które doprowadziło do kresu niepodległości Hasmoneuszy.

Ona umiera. Jej następcą zostaje Hyrcanus II, popierany przez faryzeuszy, lecz Arystobul II, wspierany przez saduceuszy, odbiera mu tron. Hyrcanus ucieka do sąsiedniego narodu, rozpoczyna wojnę domową i wzywa Rzymian do pomocy. w tym momencie Rzymianie rosną w siłę na Bliskim Wschodzie. Jeśli podoba ci się Bliski Wschód, myślę, że tak to nazwiemy, a oni nie mogą się doczekać, aby przyjechać i pomóc.

Cóż, zanim do tego przejdziemy, wróćmy i przyjrzymy się niektórym cechom tego okresu, a jedną z najważniejszych są trzy grupy, o których słyszymy u Józefa Flawiusza i Nowego Testamentu: faryzeusze i saduceusze, o których mówimy o których słyszymy zarówno u Esseńczyków, jak i u esseńczyków, o których słyszymy jedynie w materiale Józefa Flawiusza. Początki tych trzech grup są nieco niejasne, ale wszystkie trzy najwyraźniej powstały w tym okresie, okresie machabejskim, czyli od 168 do 63 lat. Faryzeusze i esseńczycy najwyraźniej wywodzą się z bardzo pobożnej grupy, która dołączyła do Judy podczas buntu Machabeuszy, grupy, którą nazywamy chasydami.

Chasyd to rzeczownik określający wiernego przymierzu. Spotkacie się z tym dość regularnie w hebrajskim Starym Testamencie hesed, które z perspektywy człowieka wobec Boga oznacza wierność przymierzu, a z perspektywy Boga wobec człowieka oznacza także wierność przymierzu, ale to odbiera się jako miłującą życzliwość, miłosierdzie, ponieważ przymierze jest przymierzem miłosierdzia, a nie czymś, co ludzie wybijają w sobie, znając cechy w dyskusji z Bogiem lub coś w tym rodzaju. Cóż, trochę o faryzeuszach, saduceuszach i esseńczykach. Przyjrzyjmy się przede wszystkim ich teologii. Uważamy, że imię Essene pochodzi od chasydów, ok? Problem polega na tym, że w języku greckim tak naprawdę nie ma twardego dźwięku h, więc wiele rzeczy się gubi. Zatem po hebrajsku masz alleluja, po grecku alleluja itd. Uważamy, że istnieje spór o to, skąd to się bierze, więc jeśli to prawda, esseńczycy są tymi wiernymi, OK. Są to ludzie, których moglibyśmy nazwać superfaryzeuszami. OK, trochę lepiej poradzi sobie z faryzeuszami i faktycznie uznali, że świątynią tak naprawdę rządzą ludzie, którzy nie są wystarczająco ortodoksyjni, więc nie będą już więcej mieszać w świątyni.

Można powiedzieć, że ich pogląd na związek Bożej suwerenności z ludzką odpowiedzialnością jest kalwinistyczny, co stanowi wielki anachronizm. OK, rozumiem, że w tamtym czasie nie istniało takie określenie. Istnieją źródła autorytetu w Starym Testamencie, ale są też pewne tajne księgi i sądzimy, że teraz wiemy, jakie są niektóre z tajnych ksiąg. Byłyby to takie rzeczy, jak Dyscyplina Ręczna, Księga Henocha i Księga Jubileuszów. Niektóre z tego rodzaju dzieł prawdopodobnie

zaliczają się do tej kategorii. Nie jesteśmy pewni, jaki jest ich pogląd na temat przetrwania. Niektórzy myślą, że wierzyli w zmartwychwstanie, co nie byłoby specjalnie zaskakujące. Niektórzy uważają, że wierzyli w nieśmiertelność duszy, ale nie w zmartwychwstanie, dlatego w moich notatkach stawiam to pytanie pod znakiem zapytania.

Położyli duży nacisk na anioły i wydaje się, że zapożyczyło się to z Księgi Henocha i Jubileuszów, gdzie otrzymujemy imiona grupy innych aniołów i historię ich działalności, nie tak skomplikowaną jak Raj utracony Milтона, ale wciąż całkiem sporo informacji i kładli duży nacisk na eschatologię. Porównajmy tych z faryzeuszami. Ich nazwa, jak sądzimy, pochodzi od parash , „Separate”, OK? Byli więc separatystami, nie tak naprawdę separatystami w porównaniu z esseńczykami, ponieważ nie opuścili społeczeństwa, ale kładli duży nacisk na rytualną czystość i budowanie żywoptotu chroniącego prawo, mając na uwadze, że jeśli nie chcesz, aby ludzie chodzili po twoich polach , otaczasz żywoptotem rzecz, przez którą nie mogą się przedostać, więc jeśli nie chcemy, aby ludzie łamali prawo, tworzymy dodatkowe przepisy, które otaczają je na zewnątrz, więc musisz przerwać pracę przed szabatem pół godziny wcześniej sabat i tym podobne byłyby kategoriami, które wpisywałyby się w trend wokół prawa. Ich pogląd na suwerenność i odpowiedzialność jest również tym, co dziś nazwalibyśmy kalwińskim.

Ich pogląd na źródła tego, co powinniśmy nazwać objawieniem, jeśli wolicie, to Stary Testament plus tradycja ustna, OK? Wierzyli więc, że Mojżesz przekazał wówczas wiele innych informacji i była to tradycja ustna, więc w tym sensie przypominają trochę katolicyzm, w którym Biblia plus tradycja kościoła, jeśli kto woli, lub nawet papieska stwierdzenia oczywiście, że faryzeusze nie mieli osoby równoważnej papieżowi, jeśli lubisz faryzeuszy, zdecydowanie wierzyli w zmartwychwstanie, OK, nie jestem pewien, co do esseńczyków, faryzeusze na pewno, czy na pewno wierzyli w anioły, ale przynajmniej nie słyszymy o imionach i mnóstwie aniołów ani nic takiego tego rodzaju, więc wydaje się, że nie kładli takiego nacisku jak esseńczycy i wierzyli również w eschatologię, ale ich nacisk kładziony był bardziej na sąd ostateczny niż na szczegóły tego, co mogłoby się tam wydarzyć.

Cóż, to sprowadza nas do saduceuszy. Istnieją pewne spory co do tego , skąd wzięta się nazwa; prawdopodobnie najpowszechniejszym poglądem jest sugestia, że pochodzi ona od hebrajskiego Cedka sprawiedliwego. Oni byli sprawiedliwymi. Kiedy większość grup wybiera nazwy dla swojej własnej grupy, większość z nich jest nazwami korzystnymi, OK? Więc nazywamy Mormonów Mormonami, wiesz, ale oni nazywają siebie Kościołem Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Inną grupę nazywamy kwakrami. Nazywają się Towarzystwem Przyjaciół Przyjaciół, ok? Zwykle więc nazwa własna grupy jest bardziej korzystna. Niektórzy myślą, że może wyszło to od Cadoka, ale nie wiedzą, że saduceusze byli bardziej pragmatyczni niż nawet faryzeusze i mieli tendencję do pójścia na kompromis, dzięki czemu byli w stanie współpracować z każdą dostępną mocą, więc lepiej się dogadywali z rządem

rzymskim itp. myślimy, że w kategoriach Bożej suwerenności i ludzkiej odpowiedzialności musielibyśmy nazwać faryzeuszy Arminami, ok? Duży nacisk kładzie się na ludzką odpowiedzialność, ludzką wolność itp. Jakie było źródło objawienia? Wierzę, że Origin twierdzi, że trzymali się tylko Pięcioksięgu, ale dowody, które posiadamy, sugerują raczej cały testament, a oni byli podejrzliwi wobec ustnej tradycji faryzeuszy, a więc przynajmniej wszystkiego, co należało do innej tradycji i prawdopodobnie też nie interesowałem się tajnymi księgami esseńczyków i myślę, że to prawdopodobnie lepiej pasuje do dowodów, które mamy.

A co z pytaniem o zmartwychwstanie? Nowy Testament mówi nam, że nie wierzyli w zmartwychwstanie, ale nie mówi nam, w co wierzyli. Józef Flawiusz mówi, że nie wierzą w żadne przetrwanie. Kiedy umrzesz, już nie istnieje.

I to naprawdę lepiej pasuje do odpowiedzi Jezusa na całe to pytanie o zmartwychwstanie niż pogląd, że wierzą, powiedzmy, w nieśmiertelność duszy czy coś w tym rodzaju. Najwyraźniej nie wierzyli w anioły, a nie wiemy dokładnie, co to oznaczało, ponieważ nie mamy żadnych ich pism. OK, czy to oznaczało, że wierzyli, że anioły się dzisiaj nie pojawiają, czy coś, czy też wierzyli, że nigdy ich nie było, i jest inne wyjaśnienie.

Można więc powiedzieć, jak mogliby nie wierzyć w anioły, skoro wierzyli w Stary Testament? Cóż, teologiczni liberałowie i protestanci mogą wierzyć w wiele rzeczy lub nie wierzyć w wiele rzeczy, o których Biblia wyraźnie mówi, że są lub nie są, i nie idą w ten sposób. Nacisk na eschatologię. Nie, saduceusze wierzyli, że skoro po śmierci nie ma cię, nie ma sądu.

Sąd odbędzie się w tym życiu. Jeśli jesteś zamożny, Bóg jest dla ciebie przychylny, więc przyciągają oni klasę wyższą, bogatych ludzi i mają do nich tendencję. Cóż, taka jest teologia tych trzech grup, która szybko przyjmuje teologię w dość szerokim znaczeniu.

A co z ich wpływem i przetrwaniem? O ile nam wiadomo, esseńczyków nie było zbyt wielu i byli oni zazwyczaj wycofani ze społeczeństwa, więc oczywiście nie mogli mieć tak dużego wpływu. Z drugiej strony faryzeusze byli popularną, ale najwyraźniej nie stanowili dużej grupy, więc byli po prostu bardzo wpływową grupą. Saduceusze byli z pewnością mniejsi od faryzeuszy i prawdopodobnie mniejsi od esseńczyków, ale byli najbogatszymi ludźmi i tak dalej.

Esseńczycy, wycofani ze społeczeństwa, zostali wycofani z polityki. Faryzeusze mieli pewne wpływy polityczne, ale dominowali pod względem religijnym. Józef Flawiusz mówi nam, że ich sposób czytania rzeczy był taki, jakim postępował lud, a saduceusze wzięli swoje życie w swoje ręce, aby zbytnio się temu sprzeciwić.

Saduceusze natomiast dominowali politycznie, zdając sobie sprawę, że to oznacza, że podlegają Rzymianom i nie mogą robić, co chcą. Wpływ i przetrwanie Esseńczyków: napisali lub skopiowali Zwoje znad Morza Martwego, więc ich wpływ ponownie wzrósł, gdy stali się tu znani w 1948 r., ale istnieją pewne dowody na to, że niektóre z ich zwojów znaleziono we wczesnym średniowieczu, więc mamy Grupę żydowską, która znalazła część z nich, uznała, że ustna tradycja rabinów jest błędna i poszła w przeciwnym kierunku. Ich nazwa wyleciała mi w tej chwili z głowy, więc może wrócimy, zanim skończę tę sekcję.

Wpływ faryzeuszy na przetrwanie jest dość znaczny. Przeżyli zagładę Jerozolimy i stali się grupą dominującą wśród ocalałych Żydów, a literatura rabiniczna jest autorstwa spadkobierców saduceuszy, więc to jest materiał, który na przestrzeni wieków zdominował ortodoksyjny judaizm. O ile nam wiadomo, żadne ze znanych pism saduceuszy nie przetrwało.

W rzeczywistości nie znamy tytułów żadnego z ich pism, ale żadne z pism, które przetrwały ten okres, nie jest znane jako saduceusze. Niektóre z nich mogą być, ale jak mówię, nie wiemy o nich wystarczająco dużo, aby to stwierdzić. Esseńczycy w Qumran zostali zniszczeni w 68 roku, więc w środku wojny żydowskiej niektórzy esseńczycy przeżyli.

Niektórzy rzeczywiście byli najwyraźniej na ostatnim stanowisku w Masadzie w 72 r., a część ich materiałów pojawiła się w Kairze Genizie, miejscu przechowywania dokumentów, starych dokumentów w synagodze. To, co nazywamy dokumentem z Damaszku, z pewnością należy do nich, a jego kopia została znaleziona w Kairze Geniza około sto lat wcześniej, nie, nie tak długo, 70 lat, 60 lat przed odkryciem Zwojów znad Morza Martwego. Grupa faryzeuszy przetrwała zniszczenie w roku 70 n.e., aby zdominować judaizm i wygląda na to, że saduceusze zostali mniej więcej zniszczeni wraz ze świątynią, nie mówiąc już o każdej ostatniej osobie, ale coś w tym kierunku.

Cóż, naszą ostatnią kategorią jest Palestyna pod rządami Rzymian. Kiedy teraz o tym myślę, to właściwie nasza przedostatnia kategoria. Od roku 63 p.n.e. do roku 135 n.e., kiedy zakończymy tę dyskusję, ale tak naprawdę będzie ona kontynuowana aż do przybycia muzułmanów w latach sześćdziesiątych XX w., to Palestyna pod rządami Rzymian.

Dynastia Hasmoneuszy kończy się w 63 roku p.n.e. Pamiętajcie, że Hyrcanus II i Arystobul II pokłócili się. Można powiedzieć, że Arystobul objął tron.

Hyrcanus szukał schronienia i wezwał Rzymian. Teraz Rzymianie interweniują w sporze i są w stanie pokonać Arystobula, a Judea traci teraz większość podbitych terytoriów. Hyrcanus nie został królem, OK, inaczej byłby królem. Uczynił etnarchą,

OK, władcami grupy ludowej, moglibyśmy powiedzieć, Judei, chociaż Judea w tym czasie obejmuje Idumeę, Pereę, Galileę itd., więc jest to degradacja z króla.

Okres ten charakteryzuje się tym, co moglibyśmy nazwać pokojem rzymskim, Pax Romana, trwającym od około 30 roku p.n.e., kiedy August przejął kontrolę nad imperium na około dwa stulecia, do około 170 roku naszej ery. Dwa stulecia pokoju nad Cesarstwem Rzymskim, co nie znaczy, że nie było buntów i tym podobnych, począwszy od Augustyna. Wielki rozwój i dobrobyt Cesarstwa Rzymskiego osiągnęły swój szczyt w II wieku naszej ery.

Pax Romana jest bardzo ważny dla szerzenia chrześcijaństwa, dlatego mamy rzymski pokój na całym obszarze. Inne cechy związane z panowaniem rzymskim, które były ważne dla szerzenia się chrześcijaństwa, to to, że Rzymianie zbudowali na całym tym obszarze imponujący system dróg. Żadnego Rzymu, żadnego rozbudowanego systemu dróg, który by mu dorównywał, aż do rozwoju samochodów w XX wieku i braku granic państwowych.

To znaczy, oczywiście, tu i ówdzie istniały grupy etniczne, ale nie było potrzeby posiadania paszportów ani ich starożytnych odpowiedników, aby przemieszczać się z miejsca na miejsce w obrębie imperium. Tak bardzo ważne, mówiąc po ludzku, dla szerzenia chrześcijaństwa. Warto powiedzieć kilka słów o rodzinie Heroda, gdyż w tym momencie stają się oni ważni.

Tak naprawdę nic o nich wcześniej nie słyszałem, ale zaczyna się od ojca Heroda, który nazywał się Antypater. Był Idumejczykiem, czyli Edomitą, ale był doradcą Hyrcanusa II, a ponieważ Hyrcanus był raczej łagodny i mało ambitny, wydaje się, że za tronem sprawował władzę Antypater. Kiedy władzę przejęli Rzymianie, został prokuratorem Judei za pomoc Juliuszowi Cezarowi.

Procurator oznaczał osobę odpowiedzialną za sprawy cesarza na określonym terytorium lub kraju. Antypater, co byłoby charakterystyczne dla wielu tego czy innego rodzaju władców, uczynił swoich własnych synów administratorami pod sobą, a tymi synami byli Phaseal, ktoś, o kim prawdopodobnie niewielu z was słyszało, oraz Herod, o którym słyszeli prawie wszyscy do tego momentu. Jednak Antypater został zamordowany w 43 roku p.n.e., co doprowadziło do powstania Heroda, którego nazywamy Herodem Wielkim, który odgrywał ważną rolę od 37 roku p.n.e. aż do swojej śmierci.

Mam tu na dole 4 BC. Istnieją pewne spory na ten temat, ale nadal jest to standardowa data. Wraz ze śmiercią Antypatra Rzymianie wyznaczyli Heroda i Phaseala na wspólnych tetrarchów tego terytorium.

Tetrarch to inne słowo. Na jego końcu widać łuk, linijkę i tet, czyli ćwiartkę. Był to termin używany do określenia podterytorium w czymś, więc byli to tetrarchowie

Judei, jak sądzę, Herod i Phaseal , ale terytoria, jak mówię, obejmowały Galileę, Samarię i Idumeę, a także Judeę.

Cóż, mniej więcej w tym czasie Partowie na wschodnim krańcu, tuż za granicami Cesarstwa Rzymskiego, najeżdżają wschodni kraniec Cesarstwa Rzymskiego i na krótko zajmują Palestynę i zabijają Phaseala . Właściwie to chwytają Phaseala i wsadzają go do więzienia, a Phaseal rozbija mu głowę, żeby uniknąć, nie wiem, tortur czy czegoś w tym rodzaju. Herodowi udaje się uciec i w roku 40 p.n.e. przedostać się do Rzymu, gdzie tamtejszy senat mianuje go królem Żydów.

Cóż, nie kosztuje ich to dużo, a pomysł jest taki, że znaleźli kogoś dość ambitnego i pozwolą mu pożyczyć dużo pieniędzy od różnych osób. Nie otrzymuje dużego stypendium od Rzymian. Rzymianie byli dość tani w zarządzaniu swoim społeczeństwem.

Nie będziemy się tym tutaj zajmować, ale może przynajmniej pożyczyć pieniądze. Ma tę władzę, jeśli wolisz, od Senatu, więc wraca, wraca z armią i zdobywa Jerozolimę w 37 roku p.n.e. Zatem teraz zostaje królem żydowskim, mającym 40 lat z nazwy, a w rzeczywistości 37.

Jest jednak problem. Rzymianie, jeśli pamiętacie cokolwiek z historii Rzymu z tego okresu, a prawdopodobnie nie, to i tak nigdy nie miałem niczego w szkole w tamtym momencie ; po zabójstwie Juliusza Cezara mamy triumwirat, w skład którego wchodzi Marek Antoniusz i facet, którego ostatecznie nazwiemy Augustem, a Lepidus, jak sądzę, jest trzecim facetem, a wschodnia część znajduje się pod rządami Antoniusza, a Antoniusz bardzo pod wpływem Kleopatry, a Kleopatra chciałaby Judei, więc tron Heroda jest bardzo niepewny, dopóki Antoniusz i Kleopatra nie popełnili samobójstwa w 31 r.p.n., a potem był w całkiem dobrej kondycji aż do własnej śmierci. Jednak przez cały ten okres boryka się z strasznymi problemami rodzinnymi.

Zabija swoją ulubioną żonę, Mariamne, która była potomkiem Machabeuszów i dała mu, jak by to powiedzieć, jego związek z Machabeuszami, bo w przeciwnym razie byłby po prostu nominacją Rzymian, jeśli tak wolicie, a potem w z biegiem czasu zabija trzech swoich synów, dwóch z nich to synowie Mariamne, i boi się, że będą próbowali zdobyć tron, zanim będzie gotowy z niego zrezygnować, i nie jest pewien, czy miał rację o to czy nie, a potem zabija trzeciego syna, który jest zazdrosny o pozostałych dwóch synów, kazał ich zabić i tak dalej, więc w pewnym momencie zrobiło się tak źle, że August, komentując jedzenie koszerne Heroda, mówi, że bezpieczniej jest być jedną ze świń Heroda, a nie jednego z jego synów, a po grecku jest mała gra pomiędzy „kto jest świnia” a „ czyj syn”, więc taka jest tam sytuacja. Cóż, Herod jednak ma pewne osiągnięcia. Nie nazywa się go wielkim dlatego, że zamordował swoją żonę i trzech synów czy coś w tym rodzaju.

Nazywa się go Wielkim, ponieważ rządził bardzo dużym terytorium. Odnowił Świątynię Jerozolimską, rozpoczynając w 19 roku p.n.e. i kontynuując przez resztę swojego życia, aż do 66 roku naszej ery. Pracowali w tej świątyni od czasu do czasu i w zasadzie właśnie ją ukończyli na czas, aby mogła zostać zniszczona po buncie żydowskim.

Wykonał wiele projektów budowlanych w innych częściach Izraela, w Cezarei na wybrzeżu, w Sebasti, które wcześniej było miastem Samaria, itd. Jeśli więc wrócisz dzisiaj do Jerozolimy i przyjrzyj się znaleziskom archeologicznym, zobaczysz niektóre z najbardziej znanych ruin, przynajmniej te nad powierzchnią, są często tego czy innego rodzaju ruinami Heroda. Niektóre mury wokół Jerozolimy, jak na przykład grób Abrahama, znajdują się w Betlejem.

Nie, Hebron, Hebron, dziękuję, nie Betlejem itd. należą do tego rodzaju kategorii. Zabójstwo dzieci Betlejemskich, bardzo wyraźne w Ewangelii Mateusza, choć choć nie mamy na ten temat jednoznacznego stwierdzenia w innych przekazach historycznych Heroda, bardzo pasuje do jego charakteru.

Zabił trzech swoich synów i oni przejęliby po nim władzę, jeden czy drugi, ale był po prostu nieszczęśliwy, że zbyt szybko chcieli odnieść sukces. Można więc zobaczyć, jak pretendenta do tronu niebędącego Herodem uważał za bardzo, bardzo niebezpiecznego. Otóż kiedy Herod w końcu umarł, sporządził testament, który jednak musiał zostać zatwierdzony przez Augusta w Rzymie.

Dlatego w testamencie określił, że jego syn Archelaus będzie królem i będzie rządził głównym portem swojego imperium oraz jego terytorium, a Antypas będzie panował nad Galileą i Perea, a Filip nad niektórymi obszarami na północ od to, Erytrea, Trachonitis i ci goście udali się do Rzymu, aby uzyskać zatwierdzenie. Jezus przytacza przypowieść o szlachcicu, który udaje się do dalekiego kraju, aby otrzymać powrót do królestwa, i była to przypowieść, która odbiła się echem wśród jego słuchaczy, ponieważ coś podobnego wydarzyło się zaledwie chwilę wcześniej. Cóż, Archelaus ma w rodzinie Heroda kilka osób, które sprzeciwiają się jego zostaniu królem, więc August nadaje mu tytuł etnarchy, ale zostanie królem, jeśli wykona świetną robotę.

Niezbyt dobrze sobie radzi, więc po około 10 latach zostaje usunięty ze stanowiska. Pozostali dwaj bracia wykonują jednak całkiem przyzwoitą robotę na swoich terytoriach i tak Antypas rządzi do 39 r. n.e., Filip rządzi do 34 r. n.e., natomiast Archelaus tylko do około 6 r. n.e. Herod ma oprócz nich dwóch potomków, wnuka i prawnuka, jak sądzę, którzy również rządzą.

Są to potomkowie Mariamne, a zatem jednego lub obu synów zabitych przez Heroda. Jednym z nich jest Herod Agryppa I, który faktycznie otrzymuje tytuł króla Żydów na krótki okres, od 41 do 44 roku naszej ery, ale potem umiera, a jego śmierć jest nam opowiedziana zarówno w Józefie Flawiuszu, jak i w Dziejach Apostolskich. Następnie

jego syn, Herod Agryppa II, został królem, ale nie królem Żydów. Jest królem innego terytorium i żył do około 100 roku naszej ery.

A więc to koniec dynastii Heroda i wreszcie w tym momencie. Cóż, mamy tu jeszcze jedną sekcję. Chcę powiedzieć kilka słów na ten temat. Właściwie to jeszcze dwie sekcje.

Nigdy nie śledzę dokładnie. OK, tak, jeszcze dwie sekcje. Jedną z dość ważnych dla tego okresu, regułą rzymską, jest oczekiwanie mesjańskie na koniec okresu Nowego Testamentu.

Z jakiegoś powodu tak było, wspomina o tym Józef Flawiusz, wspomina o tym Swetoniusz i wspomina o tym Tacyt. Pomysł, że mniej więcej w tym czasie światem będzie rządził ktoś pochodzący z Izraela, wywołał duże podekscytowanie. Było to zatem silne w pierwszym wieku naszej ery i miało wpływ na powstanie żydowskie, a ja sugeruję, że miało to coś wspólnego z 70-tygodniowym fragmentem Daniela, że prawdopodobnie nie mieli wystarczających informacji, aby dokładnie wiedzieć, kiedy to nastąpiło. było całkiem jasne, że wyczerpie się w tak zwanym pierwszym wieku naszej ery.

Mam małą dyskusję na ten temat w rozdziale zatytułowanym Czas Mesjasza w książce Dowody prorocstwa i myślę, że na naszej hebrajskiej stronie internetowej znajduje się również raport z badań na ten temat pod tym samym tytułem.

Jeśli chodzi o oczekiwania mesjańskie pod koniec okresu Nowego Testamentu, czego oczekiwał lud? Jakiego Mesjasza się spodziewali? Jakiego rodzaju osoby się spodziewali? Cóż, przeglądając materiał, który posiadamy, widzimy, że poglądy zmieniają się z czasem. Wczesne pozabiblijne materiały na temat Mesjasza przedstawiały Mesjasza jako kogoś więcej niż człowieka, chociaż w żadnym z materiałów pozabiblijnych nie ma jaśniejszego obrazu jego bóstwa. W samym Starym Testamencie jest coś więcej niż tylko wskazówki i oczywiście Nowy Testament idzie w tym kierunku, ale inny materiał pozabiblijny wydaje się zmierzać w jakimś kierunku anielskim, ale niewiele dalej. Wydaje się, że późniejszy materiał rabiniczny ma tendencję do minimalizowania Mesjasza w taki czy inny sposób.

Dane Starego Testamentu dotyczące Mesjasza stwarzały różne paradoksy dotyczące urzędu, jego działalności, rodzaju przyjścia, rodzaju istnienia itp., i sugeruję, że są one rozwiązywane przez Nowy Testament i przez Jezusa, ich kandydata, jeśli chcesz i masz kolejny artykuł na ten temat dotyczący nowotestamentowego modelu Mesjasza. Myślę, że chodzi o naturę Mesjasza w tej książce Dowody prorocstwa, ale nowotestamentowy model Mesjasza w naszym rozdziale znajduje się na stronie internetowej IBRI. Raport z badań IBRI. Z okresu międzytestamentowego znajdujemy także różne poglądy na temat okresu mesjańskiego, jego związku z okresem, w którym obecnie żyjemy, jego związku ze stanem po zmartwychwstaniu i tym

podobnych rzeczy, i to nam pokazuje, że w pewnym sensie poglądy Żydów próbujących zinterpretować to, co nazywamy Starym Testamentem Biblią hebrajską w odniesieniu do eschatologii, są w pewnym stopniu podobne do poglądów współczesnych chrześcijan próbujących interpretować Nowy Testament w odniesieniu do eschatologii.

Można nawet twierdzić, że ich poglądy na okres mesjański wykazują pewne podobieństwo do młyna kulowego, młyna wstępnego i młyna po młynie. Nie są one zbyt zbliżone, ok, ale coś w tym kierunku. Na przykład, różne poglądy patrzą na okres, w którym się znajdujemy, i nadają tytuł temu wiekowi, następnie dniom Mesjasza, a następnie wiekowi, który ma nadejść, a w niektórych poglądach na koniec wieku, który miał w zasadzie charakter mesjański tylko okres, więc macie ten wiek i czas Mesjasza, więc mieliście jakieś tysiąclecie, jak moglibyśmy powiedzieć, na ziemi, ale nie jest jasne, co stanie się potem. Inne poglądy miały eschaton tylko na ten wiek, który miał nadejść, więc przypominałoby to w pewnym sensie stanowisko obejmujące całe tysiąclecie, jeśli ktoś chce, ale najpowszechniejszy pogląd był taki, że ten wiek był czasem Mesjasza, a wiek przyszły, który byłoby teraz milenium i stanem wiecznym, jeśli wolicie, a zatem co pasowałoby do tego rodzaju przedtysiącletniej eschatologii jakiegoś szczególnego rodzaju.

Kolejność wydarzeń, którą tym razem żydowscy interpretatorzy w zasadzie biorą wszystkie prorocze dane Starego Testamentu, które wydają się eschatologiczne i próbują wymyślić, jak je uporządkować. To trochę jak składanie puzzli, ale nie masz obrazu, ok? Właśnie otrzymałeś elementy, więc patrzysz na elementy i mówisz, czy ten element ma taki kolor, czy będzie pasował itp. ? Jest to więc trudniejsze zadanie, a mimo to, jak to wszystko połączyć, dostrzegają wiele rzeczy, które przynajmniej chrześcijanie sprzed tysiąclecia powiedzieliby, że są prawidłowe. Naprawdę widzieli w Starym Testamencie rzeczy, które my mogliśmy zauważyć jedynie w Nowym Testamencie lub coś w tym rodzaju. Na przykład oni widzieli, że będą pewne znaki poprzedzające koniec, nastąpi upadek moralny, będą nieszczęścia, będą znaki na niebie, będzie zwiastun, OK, a potem zostanie ustanowione królestwo mesjańskie, a królestwo mesjańskie obejmowałoby powrót Izraela z wygnania, choć być może dzisiejszy przedmillennialista powiedziałby, że być może najpierw nastąpi znaczący powrót, a potem milenium, ale nawet z tego punktu widzenia ogólnie uważa się, że jakiś powrót nastąpi potem również. Narody zostaną ukarane, a Mesjasz będzie rządził. Były różne poglądy na temat tego, co Mesjasz będzie miał wspólnego z ustanowieniem królestwa, czy zostanie ono najpierw ustanowione, a potem on zostanie wprowadzony, czy też on. będziemy zaangażowani w jego ustanowienie, a nawet doszliśmy do modeli, w których było dwóch mesjaszy, jeden, który to ustanowił, i drugi, który faktycznie rządziłby, że nie będziemy tam wyruszać, i to prawdopodobnie nawet po okresie międzytestamentowym.

Następnie są dni Mesjasza, to, co my, chrześcijanie, nazwalibyśmy tysiącleciem i zmienne elementy tego, jak zestawiają je różni interpretatorzy, jakie byłoby miejsce

narodów? Czy byliby do tego włączeni, czy też znajdowaliby się w pewnym sensie pod władzą Izraela itp. Zwykle jednak czasy mesjasza były w ten czy inny sposób cudowne, bardziej cudowne niż obecny wiek, jeśli wolicie. Długość jest niepewna, niektórzy sięgają 40 lat, inni ponad tysiąc. Zwykle uważano, że kończy się to buntem Goga i Magoga, co jest interesujące. To zdanie pojawia się oczywiście w Objawieniu, ale pojawia się także u Ezechiela, więc oni próbują to zrobić, a potem co z nadchodzącym wiekiem, co chrześcijanie być może nazwaliby stanem wiecznym, który widzieli, zmartwychwstanie, które widzieli sądu i widzieli wieczny stan kary lub nagrody, w podobny sposób jak tutaj widzimy.

Cóż, oto jeszcze dwie rzeczy, o których warto krótko powiedzieć: koniec państwa żydowskiego i Palestyny po upadku Jerozolimy. Zarówno Rzym, jak i Izrael oraz przynajmniej część Żydów w znacznym stopniu przyczyniły się do upadku państwa żydowskiego. Rzymscy prokuratorzy, którzy kontrolowali Palestynę od 86 do 66 roku, z wyjątkiem okresu od 41 do 44 roku, kiedy władzę sprawował Herod Agryppa, nie był w zasadzie zbyt dobrym czasem dla Izraela.

Zaczął się od zastąpienia Archelausa w szóstym roku, który odrzucił żydowską prośbę o złe rządy, więc Rzymianie sprowadzili swoich namiestników, zwanych prefektami lub prokuratorami. Kiedy to się dzieje w wieku 86 lat, następuje bunt fanatyków w sprawie spisu ludności, co jest swego rodzaju zapowiedzią tego, co ma nadejść. W miarę pogarszania się stosunków rzymsko-żydowskich w ciągu tych 60 lat zeloci stopniowo rosły w siłę.

Następnie, około roku 40 naszej ery, rzymski cesarz Gajusz, lepiej znany nam jako Kaligula, ma złudzenia co do wielkości i nakazuje wznieść swój własny posąg w świątyni jerozolimskiej. Na szczęście umiera, zanim rozkaz zostanie wykonany, lecz ówczesny prokurator rzymski naprawdę ryzykował życie, opóźniając to, a potem Kaligula został zamordowany przez ludzi w Rzymie, którzy i tak byli zainteresowani innymi sprawami. Prokuratorzy kontynuowali swoją działalność, z wyjątkiem Heroda Agryppy w latach 41–44, aż do wybuchu powstania żydowskiego.

W ogóle prokuratorzy nie rozumieli Żydów. Często byli wrogo nastawieni do Żydów. Antysemityzm był dość powszechny w świecie grecko-rzymskim i tak dalej, więc mieli tendencję do pogarszania warunków i w ten sposób wzmacniali zelotów, którzy byli przeciwko nim.

Tak więc, w miarę jak sytuacja się pogarszała, fanatycy stali się coraz bardziej popularni. Szczególnie niegodziwi byli dwaj ostatni rzymscy prokuratorzy Albinus i Florus. Cóż, to doprowadziło do pierwszego powstania żydowskiego w latach 66-73 n.e.

W rzeczywistości rozpoczęła się od incydentu pomiędzy Żydami a poganami w Cezarei, a została rozpowszechniona i podsycana przez prokuratora i zelotów, aby

rozpalić cały kraj. Początkowo umiarkowani Żydzi byli w stanie przejąć przywództwo i w ten sposób dostał się do władzy Józef Flawiusz, ale stopniowo przegrywali z bardziej radykalnymi zelotami. Bunt zakończył się zniszczeniem Jerozolimy i jej świątyni w 70 r. n.e. oraz państwa żydowskiego, a następnie operacja sprzątnia zakończyła się upadkiem Masady w 73 r. n.e.

Palestyna po upadku Jerozolimy trwała od 70 do 135, kiedy to się rozstaniemy. Jedną z ważnych postaci jest tutaj rabin Yohanan Ben-Zachai. Był w Jerozolimie podczas oblężenia i zdał sobie sprawę, że to będzie katastrofa, więc za przyzwoleniem swoich uczniów udawał, że jest chory i, jak sądzę, prawdopodobnie na jakąś bardzo zaraźliwą chorobę, i udawał, że umiera, a oni noszą go w trumnie, a skoro jest to choroba zaraźliwa, to nikt do trumny nie będzie zaglądał, a jak już wyjdą poza zasięg ścian, to on wyjdzie z trumny i uciekną do Rzymian itd.

Yohanan otrzymał pozwolenie od Rzymian na założenie szkoły rabinicznej i Sanhedrynu w nadmorskim mieście Jamnia, jak nazywa się Jamnia w Starym Testamencie, i tam odbudował judaizm bez państwa i świątyni na wzór faryzeizmu, co ostatecznie doprowadzi do kodyfikacji prawo ustne – Miszna, a później Talmud . Około roku 90 ne żydowscy chrześcijanie zostali wykluczeni z synagog poprzez dodanie klątwy rzuconej na Nazarejczyków do liturgii synagogi gdzieś pomiędzy 90 a 100 rokiem naszej ery , więc od tego momentu istniało już oczywiste napięcie między chrześcijanami a Żydami w tej kwestii czy Jezus jest Mesjaszem, czy nie, ale to powoduje podział rzeczy, tak że chrześcijańscy Żydzi nie oddają już czci razem z niechrześcijańskimi Żydami. Ostatnią uwagą dotyczącą tego okresu jest Bar Kochba, czyli drugie powstanie w latach 132–135 n.e.

W tym momencie Żydzi stracili swoje państwo, ale w Izraelu nadal mieszkało wielu Żydów, chociaż wielu z nich zostało uprowadzonych jako niewolnicy, szczególnie ci, którzy zostali wzięci do Jerozolimy, ale kontynuujemy, no wiecie, od 73 do 132 to już prawie 60 lat, a Rzymianie przygotowują się do budowy pogańskiego miasta po stronie Jerozolimy i będzie ono nosić nazwę Aelia Capitolina. Capitolina na cześć głównych bogów rzymskiego panteonu, a Aelia to nazwisko rodowe Hadriana, ówczesnego cesarza rzymskiego, a Żydzi zdali sobie sprawę, że jeśli tak się stanie, nie odzyskają Jerozolimy w najbliższej przyszłości tak więc jeden z głównych rabinów tamtych czasów, rabin Akiba, uznał filozoficznego Ben-Kosibę za tego, który najwyraźniej chciał poprowadzić bunt jako Mesjasz i wypełnienie się liczb 2417 z Jakuba wyłoni się gwiazda, dzięki czemu będzie znany jako Bar Kochba, syn gwiazdy, gra na własnym imieniu Ben-Kosiba. Bunt początkowo kończy się sukcesem. Rzymianie faktycznie kontrolowali swoje imperium za pomocą bardzo małej armii, dlatego było ono rozproszone po całym kraju. Tak więc, gdy wybuchło typowe powstanie, przez jakiś czas było ono skuteczne, dopóki Rzymianie nie zorganizowali się i nie sprowadzili swoich legionów, i tak też się stało tutaj, ale ostatecznie zostało stłumione przez bardzo znaczną rzeź.

Od tego czasu zakazano Żydom zbliżania się do Jerozolimy z wyjątkiem dnia pojednania i od tego czasu Jerozolima przestała być religią misyjną. Cóż, myślę, że to daje coś w rodzaju wycieczki, jeśli chcesz, po żydowskim pochodzeniu, od końca Starego Testamentu aż do końca Nowego Testamentu, aby dać ci trochę wycucia tego, co się dzieje w tym okresie. Więc na tym dzisiaj się zatrzymamy.

To było długie, to prawda, ale tak naprawdę to cała druga część, ok? Zrobiliśmy więc dwie jednostki.